

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 48/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 23.јануара 2014. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Присутни су:

-заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,
-бранилац Ђорђевић, Крстић, Палибрк, Брадић, Борковић, Стругар,
Шћепановић, Перовић, Петронијевић, Бобот,
-окривљени Николић, Поповић, Булатовић, Богићевић, Момић,
Миладиновић, Мишић, Кастратовић, Корићанин, Брновић и Сокић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да СЕ прегрес НАСТАВИ и да СЕ ОДРЖИ.

НАСТАВАК ИЗНОШЕЊА ЗАВРШНИХ РЕЧИ

Да ли сте се договорили за неки редослед и колико ћемо моћи данас да завршимо? Ви би могли, колега Стругар, добро, први, па ће онда Петронијевић. Радно време је до 7 и заиста данас не бисмо смели да остајемо дуже, као ова два дана што смо остајали дуже.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја бих морао на паузи, ако буде пауза до пола пет да изађем, имам неке обавезе, па ће ме заменити колега Стругар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, молим вас, само да сви водите рачуна, радно време је до 7, значи нећемо остајати дуже данас, ни сутра више нема остајања.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Истовремено се извињавам колеги Станковићу, што сам погрешно презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ми нисмо ни чули.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И ја нисам чуо, а тако ми је колега рекао да сам погрешно, па ако сам погрешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми нисмо чули, а није евидентирано ни на транскрипту, господине Ђорђевићу.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Значи злонамерно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја чујем и прихватам извињење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стругар, спремни сте, господине Момићу, нема Вам адвоката, али мења га Перовић, је ли тако, не?

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Адвокат Драган Палибрк, ја ћу га мењати, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Хтео сам да се јавим, да исто као колега Ђорђевић, око пола пет ћу морати да идем, а колега Палибрк ће ме мењати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Палибрк мења Радића, мењаће касније Перовића. Да ли још неко од адвоката? И Ви ћете да изађете? И њега ћете да мењате, добро. После Стругара Петронијевић, је ли тако? Добро, изволите сада, да почнемо.

Завршна реч браниоца окр.Кастратовић Славише адв.Стругар Боривоја

АДВ. БОРИВОЈЕ СТРУГАР: Поштовани, председнице већа, поштоване судије, ценећи у целости одбране окривљених, имајући у виду изведене доказе, које ће суд ценити како појединачно, тако и у међусобној повезаности, одбрана сматра да нема доказа да је оптужени Славиша Кастратовић учинио кривично дело које му се овом оптужницом ставља на терет, па предлажем да суд донесе ослобађајућу пресуду.

Нема нити један објективан убедљив, ничим доведен у сумњу доказ, којим би произилазило да се у радњама оптуженог Славише Кастратовића стичу сва битна обележја кривичног дела које му се овим оптужним актом ставља на терет.

У оптужном акту, који је више пута прецизиран, промењен, мењан и тако даље, ставља се на терет да је са директним умишљајем, саизвршилаштво и за кривично дело из чл.142 у вези чл.22 КЗЈ, односно да је заједно са осталим припадницима 177. војно-територијалног одреда општине Пећ, истовремено заједно извршио оружани напад на цивилно становништво, сејали су терор, застрашивање, пљачка, наношење телесних повреда, тријажа становништва, застрашивање, протеривање и тако даље. Одмах код овога, да се не бих после враћао на то, каже се оружани напад. Оружани напад регуларне војне јединице у рату када, регуларне војне јединице оружани напад, мислим да тај назив не стоји, то ме асоцира мало на догађај из 1991. године из Хрватске, када се каже, регуларна, дакле, војска, јединице ЈНА су нападе, извршиле оружани напад на цивилно становништво, не знам у Хрватској, Србији и тако даље, а ови људи дошли тамо да спрече насиље и тако даље. Е то ме највише на то асоцира и мислим да је могао неки други израз употребити, а не „оружани напад“ на властиту територију, регуларне јединице наше државе.

Осим тога, том приликом се наводи, на неколико места се наводи, каже, без икаквог војног циља, без икаквог војног значаја. Па наравно, нико нормалан не може да каже да је терор над становништвом застрашивање, пљачка и тако даље, да је то, какав војни циљ, то је криминални акт, али како неће бити војни циљ, када пола западног света, значи НАТО алијанса бомбардује једну суверену државу, која је оснивач Уједињених нација, без икаквих правних аката, повреде међународног закона, напада, значи агресија НАТО пакта. У то време на истој тој територији, етнички Албанци који су великим бројем оличени у ОВК, врше терористичке атакe на српске цивиле, нападају војску, полицију, пунктове. Има ли ишта логичније и сасвим нормално, иначе у противном, то би била велеиздаја, да регуларне војне јединице буду на територији, када је ратовање,

није им место у касарни, него им је место на терену, значи да бране, контролишу територију, борба против албанских терориста, који врше терористичке акте, који имају задатак то и циљ, зато то је само питање у том смислу Тужилаштва, шта ће они, какав војни циљ. Па, војни циљ је да заштите територију, бране, контролишу.

Што се тиче ово, када се говори о саизвршилаштву, саизвршилаштво подразумева директни умишљај, саизвршилаштво подразумева јединство умишљаја, јединство радњи, јединство умишљаја, саизвршиоци могу један наступа са директним умишљајем, који жели, хоће да настану забрањене последице, сигурно ће наступети забрањена последица, као крајњи циљ свега тога. Други може наступати са евентуалним. Јединство радњи које сваки од саизвршилаца врши одређене радње, које морају бити тесно повезане, у тесној вези, који воде ка истом циљу, циљу, односно забрањеној последици као врх пирамиде који је уосталом и циљ једног мисаоног, једног радног дела. То се овим актом ставља на терет.

Што се тиче Славише Кастратовића, његов умишљај почиње, почиње и исцрпљује се и завршава се тиме, што је као припадник регуларног војно-територијалног одреда, јединице, наступа на територији, штити, брани, контролише, борба против албанских терориста и проналажење илегалног оружја. То је његов оквир његовог умишљаја, све преко тога су потпуне импровизације у оптужном акту, ничим аргументоване, а у недостатку валидних доказа, са којима би се утврдили сви елементи бића кривичног дела који му се оптужним актом стављају на терет, су нешто што је ван права. У наредном излагању, у поступку доказаће се да су његове радње, значи његова свест, његов умишљај, његове радње су антипод оне што се оптужним актом ставља на терет, као саизвршилаштво, са директним умишљајем. Он у својим радњама, посебно ћу апострофирати догађај у селу Пављан, у селу Захаћ, он у својим радњама спречава да наступи забрањена последица, њу отклања, о чему ћу касније рећи.

Славиша Кастратовић је рођен у Гораждевцу, то је село околина Пећи, породица му ту живи сто година, кућу, земљу има, живи и ради ту, има породицу, комшије, пријатеље и тако даље. Када је дошло до НАТО агресије, регуларно регрутован је задужио униформу, оружје и припаднике 177. војно-територијалног одреда општине Пећ. Сам назив јединице говори шта та јединица ради – па наравно да штити објекте на територији општине Пећ. Иначе, општина Пећ је околина Дечани, али Пећ, легло албанских терориста, то није ништа спорно. Па сам сведок А1 који у највећем броју излагања тужиоца, сведок А1, сведок Тужилаштва, сасвим сликовито је рекао, па каже, они су, мислећи на ове догађаје, па они су до подне, то цивилно становништво, они су до подне земљорадници, а навече су терористи, што није далеко од истине. Стога је поступање у овој ситуацији било сваке државе, која држи до себе, легитимно, легално, значи борба против тероризма, проналажење оружја, заштита територије, контрола територије, све преко тога би било, не би требало да постоје те јединице и тако даље.

Наравно, нико нормалан не може да брани било који злочин, с обзиром да је кривична одговорност индивидуална и свако одговара у оквиру свога умишљаја, за своје поступке и своје радње и ту нема збора, то се не доводи у питање. Међутим, оно што је приметно у току овог поступка, свако напуштање свере утврђивања на поуздан начин, свере виности, које је основ свега и представља промашај. Овде смо, бар имам такав утисак, што се тиче, у појединим ћу после детаљније рећи, у појединим фазама поступка, Тужилаштво покушава да неким језичким конструкцијама стављајући мог браћеника у одређени клише, покуша да тиме докаже његову евентуалну кривичну одговорност. Споменућу пример, када говори, каже, Славиша Кастратовић и други оптужени са оружјем у рукама, стојећи у непосредној близини окупљених цивила, спречава да исти побегну и не пруже отпор. То да ли је неко побегао и да ли конкретно, јесте, није и тако даље, није, али каже, стајао је у непосредној близини. У току излагања ћу рећи да заиста и то није тачно. Али се онда одређена оптужница, мислим из десетог месеца, уводи као један додаток, што је после суретерирало и одустали су од тога у последњој оптужници, каже, и свесни да тиме дају додатно самопоуздање непосредним извршиоцима и тиме узели удела у делима који ови чине. Шта значи узети удела? Па то није акционарско друштво, то је нека форма. Има и других начина да се докаже јединство радњи појединих, које воде ка истом циљу. И то се протеже у догађајима у селу Љубенић и у селу Ћушка.

Што се тиче оно што је претходило овом главном претресу у појединим фазама поступка, мислим да су примедбе биле озбиљне, у смислу прикупљања доказа и сведока и тако даље. Ваљда је тужилац мислио да ће великим бројем сведока који су сасвим неке периферне чињенице, о чему су говорили, сасвим неодређене, неке полуистине и мислећи да ће тиме валидно, дати валидне доказе да утврди заиста конкретну одговорност сваку од ових оптужених, али није. Шта значи на десетине сведока питања, питања су свуда, ко, где, када, зашто, ко, где, када, са ким и тако даље. Овде су одговори и питања да ли је носио униформу. Па наравно да је носио униформу и регуларне јединице, носи полувојска и неке друге снаге које су биле учествовале на тим просторима и не сме се заборавити чињеница да су поред регуларних јединица на том подручју, рат је, хаос, има ту и паравојски разних, сви носе униформе, има појединаца. Па сам тужилац у свом оптужном акту у току поступка, сада је наравно у овим последњим је уопштио, редуковао, врши од НН лица у јединици, НН лица ван јединице. Онда апострофира некога појединца, везано за пожар, мислим, па му дају и надимак, неки „паликућа“. После, у овој последњој оптужници, сада у одређеној тачки оптужнице каже, сви су палили, сви су палили куће, значи уопштавање. Спомиње се Мртви, његова група. Значи у том конгломерату разних паравојски и војски, јединица, појединаца, група, дошло се до тога да се свело на 11 људи и да они су, све што се десило, њима се на неки начин приписује. Говорећи о оптужном акту који је мењан једанпут, други пут, трећи пут, не знам неко каже осам пута, ја сам запамтио она последња три, уводе се неки појединци у описима дела у Ћушки, у Љубенићу, у Захаћу и тако даље, па се спомињу Павловић,

Крстовић, Лекић, А1, Вуковић и тако даље. У овој последњој оптужници одједном су нестали, као да нису били, наводе се ту, онда су ове неке радње које се везују за исти, онда су ваљда придодате овима који су сада остали ту и тако даље. Наиме, то може тужилац да мења и не спорим то, али оставља лош утисак, хаотичног неког стања. Осим тога, видите ове оптужнице које су мењане, ја колико, неки сматрају, па није потребно никакво образложење, неки кажу потребно је образложење. Па потребно је, гасио налаже. Ево зашто. Ако би конкретно измењеним неким актом кажете, Боривоје Стругар учинио си то, то и то, хајде како да се браним, ја морам да кажем онда, а из чега то господине произилази и чиме то доказујете, да бих знао да се браним, овако имам конкретно ми се ставља нешто на терет, па ја морам сада комплетну своју глобалну одбрану да се сконцентришем и управо се одбраним од тога. Мислим да је то требало, то је пропуст и тако даље.

Речено је у току поступка да су ови што су, мислим из десетог месеца, ова нова лица уведена, која су учесници истих догађаја, у Љубенићу, у Ћушкој, у Захаћу, Павловић, Ивановић, Крстић и тако даље, тужилац каже, они су процесуирани посебно, посебно процесуирани, против њих се посебни поступци, у некој фази предкривичног поступка, нешто је оптужница подигнута, није оптужен, јесте и тако даље. То је једна врста рашомонијаде, то ништа није, једна врста рашомонијаде, значи поводом истог догађаја различити погледи у тим поступцима који ће бити, неће, различити погледи, различита виђења, што је још горе, различите могуће, могућности, различите истине, још горе, различите одлуке, одаје, хајде да будем најблажи, одаје неку правну несигурност, јер се може свашта десити. Значи учесници истих догађаја, посебно се према њима води поступак и ви сте сасвим, Ви сте неколико пута као председник већа упозорили тужиоца да каже, чекајте, имате ли неки предлог у вези тога, тужилац је једноставно прећутао, па каже, ма воде се посебни поступци, не знамо шта ће бити и тако даље. Истина је једна, врло је тешко материјалну истину утврђивати на једном, другом, трећем месту.

Е сада бих се, што се тиче догађаја у селу Љубенић од 01.04.1999. године, сви су оптужени, да су учествовали у оружаном нападу на селу Љубенић. У првом, из месеца у месец придодати су ови Павловић, Јовановић и тако даље, после тога у овој последњој оптужници, нестали су једноставно и тако даље, а оно што су они учествовали и њихове радње придодате овима осталима и тако даље, да се употпуни и онда шта им се ставља на терет, да су истеривали из кућа цивилно становништво, водили у центар села и није спорно да су окупљени у центру села, то чак и овај сведок, чини ми се неки, Шоши, он то и потврђује, мада то није спорно, доводили окупљене цивиле у центар села. Тада се за Славишу Кастратовића јавља онај тај, како сам га назвао, један клише, пошто немајући конкретно било који догађај у којем је он учествовао, онда се ставља у клише са оружјем у рукама, стајао је у непосредној близини окупљених цивила, спречавао да побегну или да пруже отпор. А онда се додавало, свесни тога да тиме дају додатно самопоуздање непосредним извршиоцима. Шта значи додатно самопоуздање? То је један интимни однос, мој осећај, ја ако идем сам са пушком

у рат, па наравно да немам неко самопоуздање. Међутим, ако иза мене стоји пук војске, онда нормално да имам неко самопоуздање. Међутим, то је нешто лично, не могу ја који сам заједно у јединици са осталима, наоружан, ја сам наоружан, браним себе, извучем живу главу, сада да ја тиме дајем, дајем некоме додатно самопоуздање. То је неко, после тога су одустали, избацили су ту формулацију, али уствари, суштина је у томе, што су ваљда радње појединих, значи радње појединих учесника у томе, између којих радњи постоји тесна веза, која свака од тих радњи мора бити битна за извршење дела, да теже ка истом циљу, односно забрањеној последици. Па би се могло закључити да у том смислу, простим језиком речено, да чува стражу да неко не побегне, да је неко од непосредних извршиоца извадио га из те групе цивила, урадио шта је урадио и тако даље, могло је на тај начин да се каже. Али није, уствари, то није ни тачно, само кажем, какав је начин размишљања и какав је опис од стране Тужилаштва.

Међутим, у овоме догађају, није спорно да су цивили окупљени у центру села, то уопште није спорно и произилази. У тим догађањима, Славиша Кастратовић, мислим да је Бобан са њим, још се наводе, још неки људи, наводе се, они наступају на терену, они не иду два по два у колони, није то марш. Они на таквој територији у ситуацији када су под снајперима ОВК, они морају бити, сваки од њих иде, иду на територију у формацији на растојању 20 до 30 метара и у тој ситуацији, они, Славиша се налази на ободу села, на ободу, изнад цамије, на ободу; по конфигурацији терена нити може, нити зна, види шта се дешава у центру села. То потврђује сасвим, сасвим егзактно сведоци Рашковић и сведок А1. То су сведоци у које тужилац има велико поверење, јер нема разлога да им не верује и сматрам да су искази истих сведока на ту околност где су се налазили, да нису били у центру села, објективни, убедљиви и ничим доведени у сумњу. Није оспорио чак ни тужилац.

Што се тиче догађаја везано за село Ћушка од 14.05., овако почиње, то је тачка II- 2-а) – Поповић, Кастратовић, Богићевић, Момић, Николић, Мишић, Булатовић и Сокић, они врше сада оружани напад на село Ћушка. Али се каже при том, долазе из више праваца, па онда не знам, Поповић, Богићевић, Булатовић долазе, иду у правцу тих касоба, односно насеља, где су породице Гаши, Кељменди, Мишић са њима иде опет у, где је махала породице Чеку, овај Момић иду тако према Дечанској, Дечанској махали и тако даље. Нигде нема Кастратовића. У преамбули са њима, а онда када их раздваја па каже, иду различитим правцем, нигде њега нема и нестаје, као да је извађен. Затим се у тексту оптужнице даље говори да тада врше, овај, извођење цивила из кућа, усмеравање према центру села, Хасан-бећ. После тога се говори да се врши расељавање становништва. У наредним тачкама оптужења говори се, сви оптужени пале куће, сви оптужени пале куће. Некада је у току читавог поступка било је одређено, апострофирани, чак и паликуће, није ни битно, сада сви пале куће, сада бих питао тужиоца, како сви заједно, истовремено све куће пале и неки поједини и тако даље. Значи, ниједан једини доказ када бих питао, реците ми само полуистину, индицију, да је Славиша Кастратовић у свим овим догађањима запалио иједну кућу. Ја бих рекао, признај да си паликућа. Не,

ниједан, али сада, шта се сада дешава? Под тачком В), опет се спомињу сви ови који су у преамбули наведени, међу њима поново Славиша Кастратовић. Не знам како се нађе, да ли је дошао и тако даље. И сада му се опет ставља на терет иста она формулација језичког смисла, један клише, клише, да се између још неких стави са оружјем у рукама, у непосредној близини, стоји код окупљених цивила, спречава их да беже, да пруже отпор и тако даље. Ништа од тога није тачно. Ево зашто. У селу Ћушка, приликом одласка у село Ћушка, Славиша Кастратовић одлази на сеоску славу у Гораждевац, то није спорно, има сада пола села имају сведоци, то није спорно, да не набрајам сведоке, који су ево одмах да их кажем, Здравковић, Стевановић, Бешовић, чији су искази сагласни, убедљиви, ничим нису доведени у сумњу, који су сасвим сагласно без примедбе исказали да је тог дана био на сеоској слави у Гораждевцу, у свом месту, славу прослављао са својим укућанима, родбином, пријатељима и тако даље. У завршној речи у образложењу, тужилац не може да, тужилац не може да дезавуише исказе сведока који су рекли, ипак да је био тог дана у Гораждевцу, али онда проширује, па каже, јесте, али је накнадно дошао и то где ће накнадно доћи, баш на центар села, то је Хасан-бећ центар села. Међутим, сведок А1, сведок оптужбе, у сваком наводу што сам чуо у завршној речи Тужилаштва, све што је учињено, учинио дана тог и тог и тако даље, доказ, исказ сведока Рашковића, дана тог и тог, учинио то и то, исказ сведока А1. Нема разлога да му не верујем, када му верује тужилац. А тај исти сведок А1 каже, приликом одласка у село Ћушка, видим Кастратовића седа у кола, одлази у непознатом правцу, па одлази у Гораждевац, на сеоску славу. И још у наставку, он исто каже, „после га нисам видео у Ћушки“. Из исказа тог сведока, сасвим, који није ничим оповргнут, нити доведен у сумњу, произилази да није био, нити од самог почетка, нити на крају, како то неуспешно покушава да каже тужилац, да није био у селу Ћушка.

Оно још што бих овоме додао, ако прихватимо и нема разлога да не прихватимо исказ овог сведока. Сада наставак акције, како каже, оружаног напада, из Ћушке одлази се у напад оружани на село Пављане у близини и онда сама оптужница, ја идем по оптужници и она у неком случају, она мени потврђује моје наводе и каже, одлазећи у оружани напад на село Пављане. Из правца Пећ-Приштина регионалног пута комплетно, каже сви оптужени, ако каже сви оптужени, међу њима је, наравно, и Кастратовић, сви оптужени одлазе у две групе – напад на село Пављан. У истој тој оптужници када се апострофира један сусрет о коме ћу касније рећи, на сеоском путу, одједанпут сада каже, сам Славиша Кастратовић са оружјем у рукама иде и сусреће групу цивила од 60 до 100 људи, коју предводи овај сведок Иљфета Хацијај. Како сада, па ако је, ако је оно што је у завршној речи рекао да је накнадно дошао, па ваљда би ако је дошао са овим свим оптуженима, отишао би заједно са њима, прикључио се па отишао заједно са њима у напад на Пављане. Не, он сам долази и то на путу, а пут је, како каже сам тужилац, Иљфета са групом долази из правца, из правца Пављана и сусреће их и сада сусрет овај. У оптужници у односу на Пављане се апострофира Кастратовић, ставља му се на терет, терор над цивилним становништвом, терор застрашивање, протеривање, овим речима каже,

терорисао је, испалио је, каже један рафал изнад глава. Није тачно, ова га сведок, Албанка, демантује и каже, није изнад главе, него пуцао је у ваздух, ваљда да да до знања озбиљност ситуације и онда пре свега, то није тачно. Осим тога, каже,, истеривао је из куће. Па није истеривао из куће, није могао истеривати из куће, он долази и сусреће на путу групу од 60 до 100 људи, жена, деце, мушкараца, било које доби. Све време испитивања, то ће суд видети, односно сетиће се, испитивања овог сведока, покушава, то су питања, компилација је по мени, капциозних и сугестивних питања, када хоће нешто да ..., она упорно говори, она са децом, та коју иначе он познаје, пошто су ишли заједно у школу, која предводи ту групу, каже, то су жене, деца и мушкарци, млађи, старији и тако даље. А тужилац упорно покушава, јесу биле само жене, каже, не, били су и мушкарци и тако даље. Ја се сећам тог догађаја, али Ви онда интервенишите и кажете, чекајте, па рекао је сасвим јасно, изјаснио се и рекао је, мушкарци су били ту и тако даље. И након тога шта се дешава? Чињеница је, чињеница је да у оптужници још стоји и каже, поред тога што му се ставља на терет, да је терор, страх и наредба за протеривање. Овај исказ овога сведока који ничим није доведен у сумњу, ја бих то ставио као прилог у интегралном тексту, да је то потпуни демант, ја ћу после објаснити, то је потпуни демант онога што је наведено за тај догађај од стране Тужилаштва. Ево пример, само да то кажем, Ифета сада је испитује и она говори, каже, Славиша Кастратовић познаје њу, видели су се, знају се из школе, каже њој, цитираћу је, има у транскриптима, каже: „Молим вас, ви треба да бежите, молим вас ви треба да бежите“. Какав је то терор, какво је то застрашивање, некога моли, моли, а треба да бежите, и ови људи послушају и побегну тамо у шуму, то није спорно, и тако даље. Након тога Ви као председник већа питате, видео линк је био, питате сведока „Па ајде реците, објасните нам подробно ваш утисак како је понашање у том случају било Славише Кастратовића“, она дословно каже: „Много нам је помогао, спасио нас је, заштитио нас од друге војске“. Ови људи, онда испада да, они су захвални што их је, они кад кажу „спасио, заштитио од друге војске“ у контексту оптужнице заштитио од друге војске, заштитио од свих пошаста које су изложени малтретирању, пљачки и тако даље, каже заштитио нас, помогао нам, много нам је помогао, па по томе испале да су ови људи захвални, захвални Славиши Кастратовићу за терор, наводно „терор“, за злостављање, за утеривање страха, за протеривање. Овај исказ овога сведока је антипот ономе што каже тужилац, то је потпуни демант. Он својим радњама отклања, не дозвољава да наступи забрањена последица као пирамида, као врх оног свог поступка, забрањен поступак, односно крајњи циљ заједничког поступања саизвршилаца, он не дозвољава, он кажете бежите људи, сакријте се и тако даље. Да не бих даље више причао о томе, мислим, јасно је, значи исказ овога сведока је управо на нај, на најочитији начин демант, мислим да се у том смислу ја да сам тужилац, ја, макар их не бих предложио, ескивирао бих је, али добро. Оно што је још рекла овај сведок, после тога није видела, догађаја, сусрета, није видела Славишу Кастратовића нигде у Пављану.

Е сада, овом приликом да не заборавим ово је на нама један гест добре воље, то није уопште у односу макар на ову Хацијај коју зна и сваки нормалан човек би рекао, јесте, оправдање имам и то ме је заиста... Међутим, почевши још од Хашког трибунала па преко ових неких ратних суђења ратним злочинима то се различито тумачило, па мислим да је имало и основа. Ако неко је селективно, покушао селективан рад, уведе се у улогу господара живота и смрти па каже „Тебе Хацијај, знам те, познајемо се, узми дете и иди бежи“, а ови остали које не зна, ту има мушкараца, зато је инсистирао тужилац да се само да ли има мушкараца, да ли је ту било и тако даље, мушких особа који би евентуално били, тријаж био па овај овде, овај овде и тако даље, из тога то произилази да је рекао употреба оружја, а ови остали правац села на тријаж и тако даље. Не, он ега отнес према свима, сви бежите. Значи ту нема селекције управо у том смислу, ако сам селективан, посо селективно и неке каже ти можеш да идеш, ти остајеш и тако даље, у том смислу то не може ескулпирати од мог умишљаја, од моје одговорности, а овако у овом случају може, ово је потпуна негација ових навода у оптужници.

Е сада долазимо до села Захаћ. У селу Захаћ, Славиша Кастратовић стиже јединицу, а тамо су већ део јединице, међу њима је и тај Мртви који цивиле изводи из кућа, бар тако се наводи у оптужном акту, изводи из кућа, правац друм, Албанија, протеривање дакле, депортација. Неке од њих стављају на приколице тракторске, наредба „Правац Албанија“, значи расељавање, депортација. Долази, Славиша Кастратовић долази и види неке људе пошто је то мала средина, многи се знају и тако даље, и види Каплана Кастратија с којим је заједно радио, њега и његове рођаке из те махале где станују ти Кастрати и дословно, да сад тако кажем, скида га са приколице „Идите кући“, не само он, него остали, „Идите кући“. У том тренутку Мртви са својом групом долази и вербално упозорава питајући га „Шта то радиш“, на ивици вербалног, на ивици међусобног потезања оружја. Славиша Кастратовић каже „Само преко мене мртвог“. То сведочи Рашковић. Десио се Рашковић сведок, мислим да је главни сведок коме тужилац оправдавајуће верује да су његови искази објективни, нису изразили сумњу и заиста тако и ја му верујем јер је заиста то сасвим одређено исказао као очевидац догађаја. Каплан Кастрати који је спасио, није смео, боји се од Албанаца да га не би ликвидирали зато што је сведочио у корист њега, али је рекао овоме наводном сведоку који је после овде саслушан видео линком везано, наводно Славиша Кастратовић га употребом оружја окупио цивиле па је наредио да дају новац, злато и тако даље, притом не каже се у оптужници нема тог износа, од наводно 300 марака коју је наводно узео и овај, изашао па каже погледао лице „Јесам ти ја узео“ и тако даље. Његов исказ, и то је сведок Исени Абдул, наравно тај исказ сведока у погледу новца је сасвим контрадикторан јер овај долази у контрадикцију нити га је позвао, нити га може позвати, него је чуо од Каплана Кастратија чуо је, каже спасио, у том смислу, чуо је за име његово па онда у тој ситуацији каже „Славиша Кастратовић је наредио да дамо новац, ја дао 300 марака“, мада нема у оптужном акту тог износа и нема, није ни евидентиран и тако даље али оно што је поента и парадигма даљег исказа. Ја

покушаћу га цитирати, мада су те речи некако, бар тако је у транскрипту, цитираћу, који каже: „И та махала“; мислећи ваљда на махалу Каплана Кастратија и других, „Били код Кастратовића“, хоће да каже да је Кастратовић био ту у тој махали када је спасавао овога Каплана Кастратија са приколице и каже ајте кућама својим идите“ и тако даље, „У тој махали и код Кастратија сви и ниједан није убивен, нити ништа, а код нас све друге су нас убивени и пљачкани и паљени и све могуће је било код нас“, то је овај тај сведок управо који је позван да говори Хисени Абдул, он потврђује исказ Рашковића и сада када би једном простом реченицом кад би рекао о томе произилази из тога тамо где је био Славиша Кастратовић никоме длака с главе није фалила. Није ни спорно и никоме не може ни да каже, тако тврди и Славиша и други тврде, ниједан метак није испаљен тамо где је био Славиша Кастратовић. Е сада када после свега тога у овој оптужници кад је погледате имамо четири догађаја у којима се помиње Славиша Кастратовић, у Љубенићу је оружјем чува да неко не побегне. Није тачно, био је на ивици, није ни био у центру где се то дешавало, значи није био, потврдио је сведок и Рашковић, сагласно Рашковић и сведок А1, сведоци оптужнице. Значи у Љубенићу није био са оружјем да је чувао некога као да му се тиме стави привид саизвршиоца једне радње. Какве су радње саизвршиоца? Радње саизвршиоца морају бити тесно повезане, може бити тесна веза, који стреме ка истом циљу и забрањене последице. Каква је тесна веза између Славише Кастратовића и Мртвог. Дошли у ситуацију да један ...убију а овај склон томе па хтео да убије једног свог који је са њим био, терао га да пуца на цивиле, овај му реко, онда после као да ћу ја тебе убити, ето о каквом се лику ради. Каква је то тесна веза. Каже, остварење заједничког циља, значи врх пираде забрањена последица. Па управо у том месту он скида, изводи људе из куће и ставља их наприколицу и каже „Марш у Албанију“, а Славиша Кастратовић људе скида са приколице каже „Идите својим кућама“, то је дијаметрално супротно, то нема везе са јединством умишљаја, сасвим супротно. Што се тиче догађаја, да поредим само кратко, у Пављану. Узмите само исказ, аутентичан исказ Албанке сведока, шта је она рекла? Ајде да сад једном реченицом кажем „Ови људи“, не само, није поступао селективно, овде у селу Захаћу да је, да зна да Каплана Кастратија кад је реко „Ти Каплан, тебе знам, радио са мном, ти кући, ти и његов рођак кући“. Не, erga omnes сви, оне који су били ту, „идите“, није селективан. Да је правио разлику не би могло, не би се могло исклупирати, било би места да се каже ваш умишљај, јесте имали један добар гест направили али ваш умишљај и даље је исти, ви сте то, и тако даље, у том смислу говорим то. Дакле, у Пављану само интегрални исказ сведока и да парафразирам, односно закључак кажем, дакле свих тих 60 људи, 100 људи, мушкараца, жена, деце и тако даље који су побегли, овај је реко „Молим вас, ето какав је то“, они кажу, испада да су ови њему захвални што је он према њима вршио, како тужилац каже терор, како је сејао страх, како их је протеривао у Албанију. Није. Овај је реко, они кажу спасио нас је, заштитио нас. То је нешто што је и лаику јасно. И на крају још ћу рећи, недоследан је у појединим наводима оптужбе, имам осећај, добро, било је ту доста чињеница и тако даље.

Не може се за овако тешка дела неким полуистинама, наводима, мора се конкретним доказима утврдити нешто, е сад има ту још чињеница, каже јесте нема конкретно ни једне радње за које се може окривити Славиша Кастратовић, ни једне конкретне радње нема. То, мислим, ако се обрати пажња, са дужном пажњом у што заиста не сумњам у овај суд, ни један конкретан догађај није направио, а могло би се што провејава у завршној речи овде тужиоца, каже „јесте али сте нешто спречили можда, што нисте спречили, ако сам ја припадник јединице, заједно смо наоружани па идем, што нисам спречио ако видим да онај до мене ради нешто, неке пошасте према становништву, ви сте могли да спречите, да пријавите, има и то одговор. Није тачно у односу на Славишу Кастратовића, овај каже, тужилац каже уопштено, што није нико спречио. Како не, куд ће веће спречавање Мртви скида, односно изводи из кућа са својим групом људе и ставља их на приколицу и каже протеривање у Албанију, а овај дође скине са приколице и иди кући, и овај каже зашто да дође у сукоб да изгуби главу, да изгуби главу имајући у виду с ким се сукобљава и она његова реченица каже „Само преко мене мртвог“, је ли то покушај, није, то је успео у томе, а успео у томе зато што је частан човек, људи га знају а и јак је и физички и психички и има ауторитет од људи који га знају и као часног човека и према томе он је тиме и спречио, ето конкретан пример, спречио конкретно Мртвог да не уради то и то и тако даље. Значи и тај елеменат не стоји, евентуално не спречавање. Шта је требо да пријави, пост фестум, оно готово, после тога људи страдају и сад какве ће ефекте имати и тако даље, али је у ситуацији био и реаговао и дошо у ситуацију да буде лишен живота јер је овај томе склон. Према томе, молим суд да детаљно проучи и видеће уосталом у току поступка се види уствари ко је ко и тако даље. Ниједан конкретан радњу ни догађај не може се приписати Славиши Кастратовићу. Никад осуђиван није био, ово што тужилац у завршној речи говори нешто да имао неко оружје, ма какво, то нема везе са истином. Оружје које је нађено, то је оружје од његовог брата полицајца и пиштољ, има и потврде о враћању, он ће вам дати тако даље. Ја кад бих морао, као што је његов брат, да идем да обилазим породицу и имање ја бих носио два калашњикова са собом, па не знам шта би се десило, идем у осине гњездо, али код њега. Да, као што колега адвокат каже кад буде Боривоје буде долазио да брани у Приштину, реко јесте ако би био пук војске иза мене, онда би тада вероватно дошао и тако даље. То су те ставри и тако даље. Сад, не знам зашто треба никад осуђиван за ни једно дело насиља, што је имо оружје, па имали су људи оружје, не он, него његов брат, него полубрат који је полицајац и тако даље. То не стоји и тако даље, мислећи мало ваљда да га оцрни у том смислу да. Нема ни једна чињеница којом би се могла бацити љага на лик овога човека. Поред свега што се десило, поред великог имања и наводно, мада је то пало у воду, није, али код навода врло је ружно кад се наводи о некој садржини као подстанар у Краљеву са двоје деце. Нема ни помоћ социјалну, ето. Значи предлажем, коначно, једину могућу одлуку по мени, јер одлука свака која се доноси мора се образложити зашто, зато, не може се напамет доносити, сматрам једина могућа одлука суда је да се ослободи од кривичне одговорности. Нема

доказа да је учинио кривично дело које му се овим, помало и мало несрећеним, мало и хаотичним оптужним актом, мало и конфузним ставља на терет. Предлажем суду да донесе ослобађајућу пресуду и ако буде у сумњи, ја мислим да неће бити у сумњи јер нема ништа што би, и да има истакао бих, нема разлога морам презентирати суду и било којој сумњи и у дилеми *in dubio proreo*. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Бранилац оптуженог Кастратовић Славише, Стругар Боривоје адвокат, предлаже да суд овог окривљеног ослободи од оптужбе јер заправо нема чак ни радњи које би имале обележја кривичног дела. Наиме у селу Љубенић сагласно сведоци А1 и Рашковић тврде да је он био на ободу села па се не може прихватити ни да је учествовао у нападу, док друге радње нису описане. У селу Ћушка није био, то такође ти сведоци потврђују, док је у селу Пављан према исказу сведокиње Иљфете Хацијај он заправо спасио цивиле од даљег насиља и помогао им. У селу Захаћ спасио је породицу Кастрати, о чему су такође овде сведочили Албанци.

Затим бранилац Петронијевић.

**Завршна реч браниоца опт.Миладиновић Топлице,
адв.Горана Петронијевића**

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Бранилац првооптуженог адвокат Горан Петронијевић, не мислим да ме је колега Стругар преварио, рекао је само 15 минута али добро, свеједно, ми смо овде да сви завршимо данас, бар.

Уважено судско веће, уважени браниоци, колега тужиоче жао ми је што не могу да лично ословим и колеге пуномоћнике, а бар за једног ми је жао што није овде због овога што бих данас имао прилику да му кажем. Имали смо прилику доста пута да се сретнемо сличним и у другачијим улогама али нешто што је колега Радоњичи изговорио, не у овој, у оној другој судници али у овом суду, мало подстиче на размишљање. Наравно, то није предмет овог поступка, није ни било његово о томе да говори али жао ми је, кажем још једном, што га данас у судници нема јер би имао разлога да буде и да чује неке ствари које лично зна, као што их и ја лично знам. Као бранилац првооптуженог могу да кажем да у потпуности оспоравам чињенично стање које се мом браћенику ставља на терет, са једне стране, са друге стране склон сам да кажем да оспоравам и квалификацију. Зашто кажем склон сам да кажем, а не кажем оспоравам? Зато што, уважено судско веће, ја ову квалификацију не разумем. Све напоре, можда мало и застарело знање, материјално-кривично право је остало на неком нивоу

без великих промена за разлику од процесног права, ја нисам успео да схватим овакву врсту квалификације одговорности која се ставља на терет мом брањенику. Зато кажем, склон сам да кажем да оспоравам, јер ако кажем да оспоравам ову квалификацију из описа радњи извршења кривичног дела које се мом брањенику ставља на терет произилази сасвим трећа квалификација. О облицима одговорности да не говорим, о облицима виности такође. Дакле, првооптуженом се по овој по ко зна који пут измењеној, допуњеној, промењеној, прецизираној оптужници од 05.12.2013. године ставља наређивање. Дакле, тврди се да је мој брањеник у два наврата издао наредбу да се нападну, како овде каже, цивилна насеља, а онда је, каже, био свестан да из те наредбе они могу да својим радом на терену изврше расељавање становништва, а да се онда, каже, радом на терену, односно догађањем на терену могу догодити убиства, паљевине, пљачке и тако даље, па је он то морао знати па је пристао. Дакле, ту му се ставља сасвим други облик одговорности, то јест евентуални умишљај. Е сад, то све понаособ може да стоји али заједно никако. Значи не може да буде до пола девојка, од пола риба, то је митско биће, то не постоји. Ако се Топлици Миладиновићу ставља на терет саизвршилаштво, како то стоји у квалификацији на последњој страни ове оптужнице, дакле, чиме су као саизвршиоци, без изузетка, извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22, дакле јасно је да се ради о саизвршилаштво, зашто се описује подстрекавање у диспозитиву овог првог дела. Са друге стране, ако је саизвршилаштво онда облик виности не може бити евентуални умишљај, ако је подстрекавање онда можемо да разговарамо о неким облицима и неким деловима извршења радње које може евентуално бити евентуални умишљај. Зато кажем ја не разумем. Да ли је до овога дошло због тога што је Тужилаштво толико пута мењало ову оптужницу или због тога што је ова оптужница писана у време, у задње време помућене љубави између Фонда за хуманитарно право и Тужилаштва за ратне злочине у Београду, ја бих рекао да је то пре разлог јер је прву оптужницу очигледно писало не Тужилаштво за ратне злочине, него Фонд за хуманитарно право, а сад је дошло до разилажења, пукла љубав, пукла тиква око пара, јер једни и други добијају паре из истог Фонда па је дошло до тога да амерички конгрес расправља ко злоупотребљава те паре које се овде из Фонда из амбасаде дају за врло хуманих разлога а то је утврђивање ратних злочина, кажњавање и тако даље и тако даље, јер не могу да верујем да Тужилаштво не зна толико, зато сам склон да верујем да је ову прву оптужницу писао Фонд за хуманитарно право, а јуче је уважени колега, млади колега пуномоћник Фонда за хуманитарно право ме је у томе донекле утврдио, а ево зашто. Оправдано или неоправдано, ја опет мислим да је добио налог од своје бивше директорке да овде јавно нападне тужиоца, али личност, ја мислим да онда није у питању била институција Тужилаштва, него директно овде присутног заменика тужиоца, и стави на пасја кола његов рад и између осталог му замера и следеће, како то да му није пало на памет да примерени ретроактивно командну одговорност. Тај млади момак је завршио права, он је адвокат и као такав је у складу са новим одредбама ЗКП-а ушао у судницу за разлику од претходних пуномоћника који су

ничим изазвани овде сметали поступцима, не само овом, него и у многим другим поступцима. Дакле, и он би требао да зна да то не може. Међутим, очигледно је читао нешто што му је неко други написао. Ја из тог извлачим закључак да нема друге. Имајући у виду да је прво оптужење и диспозитив захтева за спровођење истраге против мог брањеника била описана командна одговорност, дакле не наређење већ командна одговорност. То све заједно доводи до овог једног закључка. Овим поступком је у почетку управљао Фонд за хуманитарно право, а онда у некој фази касније када је дошло до тог дела у коме је дошло, онда је Тужилаштво преузело да пегла све оно што се у тој фази догађало. Наравно, немам никаквог разлога да правдам овде присутног тужиоца, нити Тужилаштво, сматрам да то никако нису смели да раде, нити правдам оволику процесну заврзламу која је настала због сталних промена, лутања и свега осталог које нам сигурно није пријало никоме, па ни судском већу. Дакле, да се вратимо на ово што имамо пред собом. На саизвршилаштво са евентуалним умишљајем у коме је описано подстрекавање.

Из описа, то је страна 2, пошто нису нумерисане, јесте, извињавам се, нумерисане су, него сам ја ставио прст овде, то је страна 2, оптужени Топлица Миладиновић I каже издао наредбу Минић Небојши командиру Интервентног вода ВТО и тако даље и тако даље. Наредба, Тужилаштво у току поступка није пружио један једини нити непосредан, нити материјални доказ о наредби. Сви знамо да наредба може бити, наредба може бити писмена и усмена. У овим облицима одговорности прећутне нема, прећутна наредба не постоји, мада је Тужилаштво у својој завршној речи уводи, уводећи инерцију понашања оптужених за радње извршења које им се стављају на терет Ћушка, Захаћ, Пављан и Љубенић, каже се на уобичајени начин и образац понашања, па није ни требало да се издаје посебна наредба. Сад ми морамо да размишљамо да ли је требало или није требало, да ли Тужилаштво мисли да се изда наредба или мисли да није требало да се изда наредба. Ако тврди да није требало да се изда наредба онда тај аргумент никако не иде у потврду да је издата наредба. Дакле, о два ова облика наредбе очигледно је да Тужилаштво није пружио ни један материјални доказ и сам тужилац у својој завршној речи наводи да у недостатку таквих доказа се позива на посредне доказе. Ајте да видимо који су то посредни докази на које се тужилац позива. Један од посредних доказа на које се тужилац позива и позивао се у почетку то је казивање тада заштићеног сведока, сада Зорана Рашковића сведока коме је заштита скинута, који је очигледно и добио заштиту уз одређени услов да увече све ово јер то је оно о чему судско веће мора да води рачуна и ја ћу то скренути пажњу и посебно ћу елаборирати тај део, ми овде морамо да утврдимо индивидуалну одговорност сваког окривљеног, постојање или не постојање те одговорности али циљ покретања овог кривичног поступка у фази када је покренут, па ево чули смо и у завршној речи тужиоца и пуномоћника оправдава оно са чим сам пошао у завршну реч, а то је да иза овога не стоји Тужилаштво на начин на који треба да стоји, да циљеви тог кривичног поступка у његовом покретању и нису били да се истраже, утврде чињенице, казне починиоци и задовољи правда и жртве, већ да се и овај поступак стави у

функцију како то уважени колега Радоњићи рече „потковица“, симболично речено потковица и тиме ћемо се бавити такође. Дакле, у ту сврху главни циљ је овде Топлица Миладиновић, зашто Топлица Миладиновић, због тога што је Топлица Миладиновић по чину највиши, то јест није по чину највиши, то ћемо после анализирати, већ је командант 177. ВТО одреда Пећ, што није спорно и пошто нисмо имали прилику да по новом закону чинимо неспорне чињенице, то би једна била од оних коју не би требали уопште да доказујемо. Веза између свих ових догађања у овом или неком суженом облику, у шта ја више верујем и рећи ћу због чега, са тада врхом државе, војним, полицијским и политичким врхом државе. Дакле, то је циљ вођења овог поступка и ја сам убеђен да ви имате искуства и у овој материји а и у другим кривичним материјама, односно другим поступцима из области кривичне материје, не само из области ратних злочина да ћете то препознати. Дакле, тужилаштво овде мора пошто пото да увеже Топлицу Миладиновића у неки од облика одговорности јер без њега ово као да се није догодило. Ту се поставља једно врло озбиљно морално питање дискриминација жртава, дакле нису овде важне жртве, није важно да ли их је у Ћушки убијено 11 или 41, па евентуално тамо тужилац промаши за један, два, три, па исправља, понови, тако то је отприлике, није важно колико их је али ето толико Овде је важно показати да је то што се десило део организованог злочиначког плана или заједничког злочиначког подухвата како га то дефинише међународни суд за бившу Југославију, међународни кривични суд за бившу Југославију алијас Хашки трибунал. Е ту је тужилаштво ушло у замку. Да ли је тужилаштво рачунало да ће Топлица Миладиновић пристати на неку врсту нагодбе која је нуђена, то је већ познато и не само њему него и већини овде. Неки су то прихватили ко што је А1, неки су одбили, под условом да покаже да је њему издато наређење од неког другог и тако даље па да је он то наређење само пренео па на тај начин да себе ескулпира и тако даље или је тужилаштво сматрало да ће у међувремену наћи неког другог сведока који ће отприлике као и А1 бити Пера ложач који поред Папе седи па сви питају ко је онај поред Пере ложача, па себи да такав значај да разговара са командантима, да команданти њему кажу, да му изнесу читав план акције, читаву стратегију државног врха па надаље. Ако то тужилаштво сматра да ће наћи можда и нађу у овом новом поступку који води и тако даље.

Дакле, Топлица Миладиновић и радња извршења кривичног дела који му се овако ставља на терет нема једног јединог доказа. Уколико је писмена наредба она мора да постоји у валидном облику. Писмена наредба чак може да се доказује и посредним путем. Како? Постоји неко ко је куцо, постоји траг на компјутеру па се освежи, примера ради. Постоји курир који је читао па прогутао цедуљу па је саопштио и слично. А усмена не може посредно да се доказује. Она или постоји или не постоји, или је изречена или није изречена. Ако је изречена морамо имати валидан формални доказ, а формални доказ је онај коме је наредба издата или неко ко је са њим заједно био присутан у тренутку када је овај други издавао наредбу. Прича типа - рекао ми Мртви, а сви верују да је Мртви стварно мртав, ја неверујем у то. Ја неверујем у то. Значи отворено вам кажем, ја

неверујем да је Мртви мртав, али отом потом. То је неуништив човек као из оног чувеног култног српског филма. Можда и тужилаштво зна, можда се то и појави једног дана као... Молим вас, молим вас, ја вас молим само будите пажљиви ево ја обећавам да нећу да излазим из контекста да не би изгледало као забава.

Дакле, то мора да потврди он а не Рашковић који га доведе као што он каже до команде, а онда он као уђе у команду па изађе и каже - слушај речено је идемо терамо Немце. Усмена је наредба не може да се доказује на тај начин. Не може да се доказује на тај начин. А посебно ћемо третирати исказ сведока Рашковића, исказ сведока А1, веродостојност њиховог исказа, интегритет њихов сведочки овде, људски, морални и свакакви, јер нам је то обавеза наравно у овом послу. У недостатку кажем једног јасног формалног доказа дакле сведока који је чуо шта је речено, знате толико људи има у команди, а тужилаштво има овлашћење, па тамо је био некакав писар Пера, па је био неки ађутант, па је био неки посин, па је био неки командант, па неки командант позадине, па неки командант безбедности, па неки командант овога и онога, па неко мора да зна за ту наредбу, па над попом има поп. А Топлица Миладиновић је најнижи командни кадар у овом случају до нивоа његове јединице. Како се не зна за ту наредбу. Да ли је могуће да та наредба, да нико баш не зна за ту наредбу једино знају сведоци односно једино зна сведок Рашковић Зоран и делимично сведок А1. Мислим то је просто невероватно. То нису докази на којима тужилац може да заснива своју тврдњу, а наравно нити докази тог квалитета да судско веће може да утврди чињеницу да је од стране мог браћеника било коме било када издата било каква незаконита наредба, а поготово не наредбе за извршење евентуално како се каже напада на цивилно становништву у Љубенићу, Ћушки, Захаћу и Пављану. Шта тужилаштво наводи као материјални доказ, фактички доказ. Наводи чувени дневник око кога смо се ми овде спорили. Тужилац је чак и у завршној речи поменуо и апострофирао очигледно мене говорећи да је бранилац рекао да је то у питању фалсификат. Не да се не браним од тога него тек сад тврдим да је фалсификат. Јер молим вас, позивање на исказе сведока официра који су говорили како изгледа књига ратног дневника, јер ко је био у војсци он зна шта значи у војсци форма. Форма у војсци није ради форме него ради садржине и уопште форма није ради форме него ради садржине, зна да ратни дневник представља посебну књигу образац тврдо укоричен како је то Миличко Јанковић овде говорио, а тужилац изврше његово сведочење и каже - ето и он каже да може то тако да изгледа. Ако сведок каже - то личи на то али, шта је ратни дневник то је то, то, то, то. Оно уважено судско веће није ратни дневник. Оно је тврдим написано после рата за нечије потребе, јер да је дневник, ратни дневник он би морао да садржи све оне елементе и да има форму коју треба да има ратни дневник. Оверу сваке стране понаособ, тврде корице, обрасце, одштампане рубрике и тако даље и тако даље. Оно не може да буде ни домаћи задатак.

Тужилац троши у својој завршној речи колико сам могао да видим у транскрипту и помогли сте ми и хвала вам што се услишили молбу да ја прво прочитам тај транскрипт јер многе ствари нисмо чули тамо, троши неколико

страна претпостављам више од 15, 20 минута у покушају да оснажи материјални доказ како он каже то јест ратни дневник. Па знате шта материјални доказ се не оснажује, материјални доказ или јесте или није, или је аутентичан или није. Ако ви посредним путем значи то је манир којим се тужилац овде јер не може другачије ја га разумем потпуно, посредним путем објашњава зашто он верује да је то оригиналан ратни дневник тако рећи, онда тај ратни дневник не знам чему вреди значи ни он сам не верује у њега, и онда наводи елементе да би показао да то јако личи на ратни дневник, па није спорно. Па нешто што се фалсификује то се чини напор да личи на оригинал. Онај ко фалсификује паре он се труди да буду што сличније оригиналу, па управо да би се прихватило као оригинал иначе би се то на први поглед видело да није је ли, али акт Војно безбедносне агенције на коју се тужилац позива који по њему даје снагу том писанију које је тужилаштво овде дало као дневник је само формални пропратни акт ад је такав папир односно такво писаније донето односно добијено из бедних и тешких остатака растурене 125-те оклопне механизоване бригаде која се налазила у Крушевцу у то време и њене команде, па погледајте печат. А оно тужилаштво тврди у једном тренутку каже - то је ратни дневник штаба у Пећи, па се тамо апострофира Антић који се и помиње, па кад смо код тога тај исти Антић овде каже ово нема везе са мојим дневником, какав дневник, то није моје. А онда у даљем делу образложења односно завршне речи каже - тај дневник је дневник 177 ВТО одреда, па где су ту печати 177 ВТО одреда. Знате, не може ви ВБА печатима или печатима Штаба територијалне одбране оверавати документе који су овде писани односно не овде него негде састављени па онда печатирани некаквим другим печатима. Дакле то не може бити материјални доказ.

Следећа индиција за тврдњу која није изнета у диспозитиву али је изнета касније и у завршној речи тужиоца и у неким тврдњама и ја ту имам опет дилему због чега такав диспарат између описа у тачки која се односи на Топлицу Миладиновића и опис радње у диспозитиву овде и супротност са оним што пише у наставку тог истог диспозитива као и у образложењу. Онда се појављује сведочење фамозног сведока Борислава Боре Влаховића у време ових догађаја начелника СУП-а Пећ, човека на кога и дан данас падају велике сумње од прво тужилаштва а истог тог Фонда за хуманитарно право, Албанаца на терену, Срба и осталих, око његове улоге у свим и многим догађањима доле. Ви сте овде чули да сведок Борислав Влаховић је био у веома блиским и да кажем пословним односима са Небојше Минићем звани Мртви, да је он чак једно време се тако бахато понашао да је говорио да је он његов телохранитељ и тако даље и тако даље, да је у време док се налазио у резерви полиције `98. године а које се време сем бомбардовања није разликовало од овога `99.-те на терену, да је у то време Небојша Минић Мртви доводио, вршио разбојништва па онда као полицајац одлазио и доводио оштећене да их саслушава у станицу и говорио каже - види лаже нисмо му толико узели. Постоји степен бахатости а то може само како уз сагласност свог покровитеља у том тренутку или пословног партнера Борислава Влаховића. Па јавна тајна је била у Пећи, чак су се помињале и почечи неких истрага око рекетирања албанских села од стране њих двојице и то је модел

понашања којим би можда тужилаштво требало да се бави. 120 до 150 хиљада марака у том тренутку да се не улази у село, да се преда оружје. Оружје су наравно неке старе неисправне шклопоције којима се покрива и готова прича. То село се истог тренутка претвара у терористичку базу и тог тренутка више нико тамо не улази. Она је сигурна за ОВК. Да ли је судбина ових села била у том криминалном троуглу или не, то је нешто чиме је тужилаштво требало да се бави. Да ли је сукоб између сведока Борислава и Минића то јест Небојше Минић званог Мртви на том нивоу или не, са тиме тужилаштво треба да се бави.

Дакле, да се вратимо на улогу Борислава Влаховића и његов један део сведочења које тужилаштво апострофира као опет индицију, дакле не може бити ни посредан доказ. Он каже ја сам их слушао они су разговарали везом и то је довољно као доказ да је Топлица Миладиновић имао стални контакт и везу са Небојшом Минићем Мртвим у време извршења акције или извршења кривичних дела како се овде тврди 01.04. и 14.05.'99. године. Борислав Влаховић ни у једном тренутку, овде чак и поред свих питања којима је био подвргнут, није рекао да је чуо наредбу нити је чуо извештај, нити чуо било какав детаљ који се може довести у везу са овим. Он је чуо да су они разговарали, не може да определи време, не може да определи место, не зна шта су разговарали ал' зна да су чули. И долазимо наравно кад сам већ то поменуо, до, ајте кад сам код Боре Влаховића још једну ствар из његовог сведочења која је везана за овај поступак и веома значајна за кредибилитет сведока, а један јер је он овде у сведочењу рекао да је сведок А1 сада, а тада окривљени Обрадовић на Кули извршио тежак злочин, да је убио неколицину људи и једну девојчицу од не знам 8 или 9 година у збегу и отуда ја знам да сте Ви госпођо председнице и мало били зачуђени и можда и негодовали ако ништа друго него погледом, у време унакрсног испитивања сведока А1. Видећете у транскрипту да сам га ја о том догађају непомињући га директно испитивао на неколико страна. То је догађај којим тужилаштво треба да се бави. Како то није процесуирано. Па тежи је злочин једну девојчицу убити или једно дете да страда него нек ми Бог опрости колико људи је већ страдало тамо што је страдало. Не он је сведок. И то ни мање ни више него како рекоше колеге господа од живота и смрти. Он ће сад својевољно а лично мислим да више Рашковић то ради а да он то ради искључиво под сугестијама, тамо где фали да се закрпи, да има рупа у чињеничном стању, ајде бићеш ти ту, видећеш ти овога, а има негде нека индиција која показује да то може да буде тако и онда он улази у филм и препричавања оне чувене епизоде са пуцањем без певања, пошто му је пуцање ужа специјалност, нашта ћемо се касније вратити.

Дакле, Боро Влаховић је овде пред нама пред судом говорио о томе. Тужилаштво кад је у питању сведок Влаховић предлаже и велики део свог образложења базира на још једном доказу кога опет сматра материјалним доказом, а то је фамозни извештај од 30.04.'99. године који је упућен војној команди у Приштини, где он упозорава на недисциплину и експесе који се догађају, па их има тамо набројано око 50, по општинама, Исток, Пећ, Дечани и тако даље, и тако даље. Молим вас погледајте тај извештај. У извештају су

најмање 5 или 7 незауостављања војних возила или возила са, људи у војним униформама на њиховим пунктовима вожење возила који су легитимисани а да нису њихови власници без саобраћајне дозволе и овлашћења и тако даље и тако даље, мислим да има и једне пријаве једних блудних радњи. Па је л` то доказ да ово може да се деси. Мислим да има и једна или две паљевине од тих 50. Па је л` то доказ? Да ли је ту неко право своју сасвест или није, а обзиром да је тај документ настао 30. априла, па шта је са догађајима од 01. априла, кад је то била опште позната ствар како тужилаштво тврди. Што га нема у том документу? Што га нема у том документу? Ако је то веродостојан документ, ако одражава право стање на терену, ако је то нешто на основу чега ми сад треба да извучемо, да сложимо једну коцкицу пазлу догађања на терену.

Ако се планира пауза ја могу да направим паузу, ако се не планира могу да наставим. Хвала.

Дакле, кад смо поменули сведока А1 ајте да изанализирамо његово казивање, његове делове исказа који како тужилац каже терете мог брањеника. Сведок А1 по свим критеријумима сада важећег процесног законодавства и ономе како се то процесно законодавство примењује тамо где је настало био би елиминисан као сведок. Он никако не би могао да буде сведок. Никако не би могао да буде ни сведок окривљени ни сведок, ни било какав сведок. Не само због овога што сам малочас рекао него због веома озбиљне некоегзистентности његовог исказивања. Тамо где А1 помиње мог брањеника каже овако, ја сам га детаљно испитивао о томе, он од рођења дакле 30 и нешто година живи, односно живео је 30 и нешто година у Пећи, подсећам вас Пећ је градић у Метохији у коме је по распореду и етничкој структури од око 50 хиљада становника нешто око 12 хиљада становника било Срба. Дакле неко ко 30 година живи тамо. Каква је могућност да не зна тај градић у прсте, да сваку кућу, сваку улицицу, сваку радњу и сваког човека не зна, а ви погледајте одговоре на питања која смо му поставили у унакрсном испитивању где је то он видео, у којој кући, чија је то кућа, у ком делу града, где је он то пуцао, где су га ухапсили или нису га ухапсили и тако даље и тако даље. Сви су његови одговори били да не зна, не сећа се, не може он да зна целу Пећ и тако даље и тако даље. То је једноставно неприхватљиво. Неко ко живи 30 година у Београду зна где је Миљаковац. Ако каже да му је кућа у близини или да се неки догађај одиграо у близини циганског насеља, а ако је из Пећи он зна да је то циганско насеље Ћерани. Ако каже да је био у некој кући, у којој кући, где у ком делу града, не зна. Значи догађаји о којима говори су измишљени. Нема времена јер не очекује такву врсту питања да смисли где је то тачно било, а уједно се плаши ако одговори да то буде проверљиво и да се утврди да није тачно. То су разлози због којих сведок који лаже или лажно исказује избегава да одговори на конкретна питања. Ви ћете видети у транскрипту његовом у делу испитивања који смо колега Бобот и ја обавили у нашем делу одбране шта се све и на који начин са њим догађало, на који начин је он одговарао. Дакле сама та чињеница да нема других околности, да нема ових тешких сумњи, да не кажем оптужби за извршење оваквих дела као што је навео Борислав Влаховић овде. Ви се сећате шта је говорио о оном

пуцању, човек изађе каже мени се пуца изађем и пуцам. Па Ви сте га председнице питали - па како то тако, па каже - тако, па је испало да пуца `92., па да је пуцао `96., па да је пуцао `98., то само оно што је регистровано, а онда је тако случајно пуцао и на Кули и побио ове људе и убио дете. То је све случајно, то је навика, једноставно навика. Он не може да буде сведок. Какав он сведок може да буде. Каква је веродостојност његовог сведочења. То је човек са дебелим криминалним досијеом, насиље, оружје употреба, разбојништво. То је сведок који лаже ноторно. Видећете на питање, то је једна од оних његових чувених прича са певањем и пуцањем, кад сам га питао одакле му толика муниција, а он каже - донео сам из Словеније сандук, па онда сам ја морао да га испитујем колики је тај сандук, којих димензија да видим да ли он зна уопште о томе колики је сандук муниције за муницију која се употребљава за аутоматску и полуаутоматску пушку калибра 7,62 милиметра, а то сви они који су служили војску, не морају да буду послужоци да буде да раде у магацину јер знају да тај сандук има 1200 метака, да један метак тежи 21,7 грама заједно са чауrom, пуњењем, капислом и пројектилом, да заједно са амбалажом је тежак скоро 30 килограма и да је кабаст толико да један човек га једва носи него обично са ручкама је па га носе двојица. И он је такав сандук донео из Словеније преко толико граница у време кад је Словенија се већ издвојила, кад су имали границе, кад су имали страже, кад су имали разне војске чуда и тако даље и он је то све донео из Словеније. Е то је најбоља слика способности конфабулације тог сведока, измишљање догађаја, а да не говорим о ономе када му се понуди одређени мотив за то, а мотив је озбиљан. Прво избегавање овог кривичног гоњења овде, а затим и невођење кривичног поступка за много тежа кривична дела по мени. И таквом човеку ви овде треба да поклоните веру. Он, немојте се љутити, у озбиљном суду а ја мислим да јесте озбиљан суд би био прецртан као сведок а образложење би било врло кратко. Врло кратко у две реченице. Шта он говори? Он каже знам Топлицу пре рата. Зна га он одлично пре рата. Ја могу да прихватим то, али он не зна ни где је Топлица био, ни у којој служби је био, ни у којим местима, где станује, где му је стан, кућа било шта друго, а то је немогуће, а притом му је командант јединице у којој је мобилисан. Па то је немогуће, једноставно немогуће. Онда га је затекао од мобилизације па до 01. априла, није баш баш потпуно био сигуран али је после рекао да је то отприлике тад било, дакле мобилизација се ради, а тужилаштво мом брањенику ставља на терет каже признао је да је извршио мобилизацију. Ево признаћемо да јесте. Није спорно. Дакле мобилизација је у току 24., 25., 26., и 27., хаос, бомбардовање на све стране, господин хаос влада Косовом и Метохијом, владао је много шире а камоли доле и у том тренутку они седе у некој кући неког Шиптара коју је запосео Минић и пију и он ту види као Топлицу. Ту је присутан сведок Рашковић који о том догађају не говори, јер да се догодио у оној фази кад је Рашковић актуелан био као сведок и кад је њему био задатак да Топлицу доведе до стања блиског пријатељског односа са Минићем макар или односа субординације он би то сигурно рекао. Таква чињеница њему не би могла да промакне, без обзира на све његове неке друге особине које ћу навести кад њега

будем анализирао, њега не можемо никако сматрати глупим нити човеком који не памти чињенице. Он је бар доста имао времена да о тим стварима размишља тамо где је био. Дакле ту је присутна каже Рада, ни Рада не говори о том догађају. Ту је присутан Мишић, ни он нема појма о чему се ради, Топлица такође, то једино он зна. А Миладиновић је овде у једној врсти суочења рекао ја тебе нисам познавао док се нисмо видели овде. Што је сушта истина. Прво је по годинама млађи, по занимању неко ко није у додиру са њим, обичан војник тамо какав је и био, што би он њега, каквог је он значај сем оног значаја који он себи даје кроз улогу коју му тужилаштво пружа, а то је та улога коју сам ја фигуративно назвао Пере ложача, да он сад све одлучује. Каже мени Папа, кажем ја Папи. Пазите војника човека који тако од једном приђе и Топлица дође њему и каже - види имамо озбиљан план прва бомба кад падне то ћемо правац Албанија, Црна Гора, па то је читава стратегија, он њему објашњава, а притом ником другом него њему. Зашто њему? Зато да би он покушавајући да тим својим лажним исказивањем и прихватањем на себе улогу коју нема и није имао, обезбеди себи привилегован положај у овом кривичном поступку и у неким другим. Што би га то коштало да каже, то је један догађај где га он види. Други је догађај испред команде где му он на улици прича стратегију и трећи догађај наравно 01. април, Љубенић, он заједно са Крстовићем који то негира води некаквог Уку кога зна четири године, Албанца који ето не зна никакве детаље о њему ал` га познаје четири године ал` зове се Ука па га он води доле на пут, па онда на путу види тамо Миладиновића како стоји, па он нешто да ли га је додирнуо или викнуо, а овај се толико уплашио да му је пушка испала и опет пуцање, опет ти инциденти, то би психолог јако добро могао да објасни, за пуцање, као њему испадне пушка, а тужилац га назива прекаљеним борцем, командантом. Замислите њему од страха испадне пушка и пушка опали. А онда тужилаштво каже он је тенкиста, каже он препознаје распознаје тенкове, па је он рекао да су ту били тенкови Т-84 и Т-55 на којима је он служио у Постојни док је био, у Љубљани односно у Словенији одакле је као сувенир као што је рекао донео онај сандук пун муниције од 30 килограма и позамашног габарита, а да притом није имао пушку јер каже - то као сувенир сам донео, и он као препознаје и распознаје те тенкове и то је један од разлога који му даје кредибилитет. А да л` се ико овде а прво тужилац запитало да у оном тренутку ратног стања неко ко је био тенкиста не буде мобилисан у ту јединицу. Како је могуће да неко ко је био послужилац нишанција на тенковима, у толиком дефициту су били ти кадрови необучени и тако даље, ко је завршио војни рок, који има одређеног и искуства, не буде тенкиста. Очигледно постоји разлог за то. Или он лаже или је био такав да наравно није био тамо за то место где би могао да буде. Дакле у том тренутку њега Миладиновић опет онако по оном систему његовог значаја, значаја његове личности, опет он њега пита - је ли је л` то иде по плану. То је сад радња односно вербална радња односно изговорена реченица коју тужилаштво мом браћенику ставља у уста. Није у диспозитиву али не видим зашто није ако је то тако. Па је л` то каже иде по плану, а он види шта се горе догађа, детаљно описује црта скице, ко, где, како стоји, што од овде окривљених што од неких

других који ту нису били, врши се како каже егзекуција стрељање већег броја људи, а он сада и ето вам образац који тужилац овде, неко од колега рече је л` то модел који нам тужилац борца, сад који борац... сад по том обрасцу он излази витешки изводи некога тамо и напушта место. Да је све тачно што је он говорио и да је Небојша Минић Мртви био на том месту, а да он напусти лице места заједно са Крстовићем, па ни један од њих двојице не би био жив. То сви ови знају који су знали Минића. То нема везе с мозгом. А онда тужилац иде даље, каже чим се Топлица налази на путу код Љубенића односно испод Љубенића на путу то је каже сада истурено командно место. Истурено командно место, значи командант одреда се налази на путу, испада му пушка од страха кад је неко дрекнуо иза њега, викнуо ил` му реко бу, а онда је он на истуреном командном месту, притом сам стоји негде тамо, некакво возило које он оцењује као војно возило СНБ, које као лакирер дакле човек који се бави аутомобилима не може да опише ни које марке, ни којег мотора, снаге, јачине, ознаке било чега. Па није у војсци било сто возила. Биле су "фиатове" кампањоле, били су пухови и били су пинц-гауери. Па онда једном тако Минића види кроз град, ал` не зна зашто је он погледао, пардон не Минића него Миладиновића види у возилу, у том истом возилу, па по томе он зна да је то његово возило. А притом нађите и један податак да је Миладиновића то возило возило. Дајте једну чињеницу, једног сведока било кога да је поменуо то возило да се у њему возио. Ми смо овде саслушали Ламбулића човека возача који се није одвајао од њега, где је он, што није видео Ламбулића, где је у том тренутку, а при том то се догађаја дана 01. априла када сви саслушани сведоци како их тужилац назива сведоцима алибија, процесно правно може да их тако ослови, рекао бих сведоцима који су овде говорили истину, описивали где су се они и којим разлогом налазили. Четири сведока у потпуности потврђују кад, зашто и како јер тај датум 01. април није обичан датум. 31. априла се догодило бомбардовање у коме су изгинули, погинула два припадника Војске Југославије и два рањена и то је прво погинуће од бомбардовања тада и то је јасно да тај догађај може да везује датум одређени да то сећање буде такво какво јесте. А кад сведока А1 питате где сте били 24.-тог увече он каже не знам. 24.-тог увече кад је почело бомбардовање, има ли човека да не кажем детета у овој држави да не зна где се налазио. Ајте сви се преслишајте, дајте да направимо анкету, дајте ми једног човека који не зна где се налазио. Дакле, ове инсинуације пре бих рекао него индиције сведока А1 су апсолутно неупотребљиве, јер да је Топлица Миладиновић био горе морали би да га виде, знали би остали где је. Физички није могао да буде на два места у исто време. У Бањи проблеми мобилизација, чули сте и сами од сведока шта се тамо догађало, тужилаштво налази некоегзистентност у исказивању сведока односно несагласје, а сваки сведок види тај догађај на свој начин. Шта очекујете сад да им напишемо текст који треба да науче и да изговоре пред вама, па ми то не радимо. Ви знате добро ко то ради, то смо уосталом имали времена да чујемо ко им је то радио. Ми сведока питамо шта ви знате о томе, испричајте пред судом, а не лажите суд. Па овај сведок не може да се сети које је време било, па наравно да не може зна догађај, генерално да је он био тамо а да л` то је то било

сад пре подне, по подне, три сата, два сата, то су већ ствари које сведок који није научен да лаже не може да зна или му је освежено памћење како је то имало обичаја у тужилаштвима да кажу.

Сведок Рашковић у фази док је био заштићени сведок имао је мало оштрије памћење и одређеније кад је изашао из заштите релативизовао многе ствари. У сваком случају ми немамо разлога да не помињемо и не анализирамо све оно што је везано за тог сведока његов исказ а што терети мог браћеника. Уочи мобилизације, први дан бомбардовања или други дан бомбардовања, дакле мобилизација у току, извињавам се, он довози Минића до касарне, Минић улази у касарну и два сата проводи на састанку са Миладиновићем и онда они излазе са сандуком од 20 комплета калашњикова и два сандука бомби, који заједно са још два сведока стављају у "заставу 101" и одлазе. Пазите, нема једног сведока који је овде потврдио чињеницу да касарна није била исељена, јесте. Није смело да остане једно пушчано зрно унутра а камоли пушке. Људство није смело бити у касарни, то није било само случај у Пећи, него је био случај у целој држави тадашњој, у целој СРЈ, чак и у Црној Гори где се знало да неће гађати неке ствари или већину, мада је било можда гађајте мало и нас. Дакле, потпуно имагинаран догађај и сад пазите ово сандук од 20 калашњикова ко буде нашао, скривио и показао ми сандук у који може да стане 20 пушака АК-74 са по четири рафа односно четри комплета који иду уз то то је тако фабрички информацијски се дели наоружање, ја могу да кажем да тај сандук мора бити најмање величине мало шири од овог стола, мало шири од овог стола. Ви сте чули сведоке, ја сам неколико сведока чак и ове позадинце питао како изгледају та паковања за калашњикове, па каже - од 5 до 8 комада сложених да ли је већи, мањи сандук и тако даље. Пазите 20 комада. Значи очигледно лаже. Два сандука бомби и све то заједно треба да стане у једног "кеца" заједно са четворицом људи. Па ко је ту луд? И то све износе из касарне у време када је већ бомбардовање у току. Али добро Рашковић је свој приповедачки таленат испољио, романтијерски такође, имао је доста времена да те приче, ловачке приче тамо где је био данима, месецима седећи са својим цимерима да понавља, да фасцинира и ја му не замерам, можда он већ негде у неком делу и не зна шта је реалност, а шта је имагинација. Он нам се тако и представио - књижевник. Све може да буде истина сем тога, да постоји сандук од 20 комплета калашњикова који може да стане у путнички ауто и полус путници и плус два сандука бомби. Али то је био тренутак који би требао њега да веже односно Минића да веже за Миладиновића, да се покаже како је Миладиновић припремао, организовао и тако даље.

Е сад, ту долазимо на још једну дилему коју сам, по питању квалификације кривичног дела, коју сам на почетку истакао јер начин на који ови сведоци описују убуђен сам лажно, говори сад о једном другом кривичном делу. О кривичном делу из члана 145 јер или је Миладиновић Топлица официр командант одреда Војно територијалног одреда, па као такав може да изда наређења, па је његова наредба нешто што је формацијски, како тужилац каже и закључује, нешто што треба да се изврши па то је нормално да он даје наредбу и

тако даље и тако даље, или је Миладиновић Топлица организатор и подстрекач на извршење кривичних дела из области повреда тешког ратног хуманитарног права и формирање такве групе, јер то што он описује то је очигледно тада у том тренутку због помањкања визије за које кривично дело он треба да се гони, такав исказ Рашковића био довољан. Онда, читав тај период оптужења како зову или како је по исказу А1 сведока дефинисан интервентни вод. Молим вас нађите у војним досијеима било ког територијалног одреда на територији Србије интервентни вод. Миладиновић је овде вама дао комплетну структуру јединице, по четима и по водовима. Дакле постоји само један издвојени вод минобацачки вод и крај. Сведок Рашковић апропо личности самог Минића и читаве структуре те јединице коју у тужилаштву зову интервентни вод, каже - ми смо се нашли у кафани "Стари мост" и тамо смо њега изабрали за команданта. Чудно. То је исти Стари мост на коме је А1 некад пуцао, говорим о пуцању '98. кад је ухапшен, ал` то је кафана "Стари мост" а Стари мост је поред кафане, као што само име говори. Дакле, не може сада Топлица Миладиновић бити официр регуларне јединице и истовремено организатор некакве групе. Сведок А1 каже на питања да да име бар једног официра поред Топлице било ког, са било којим чином, он не зна никог. Не зна никог, па да л` је могуће. Да ли је могуће од толиког броја људи, толиког броја официра он не зна једног, каже зна једног поред Топлице а то је Небојша Минић Мртви. Ни мање ни више он има чин поручника. И сад опет тужилаштво само себи ...како поручник наређује поручнику, ако је то тако. Где је ту координација, где је субординација.

Неколико ствари које нису... Слободно реците, нема никаквих проблема, нећете ме уопште ометати ако направимо паузу, ја могу и са паузом и без паузе да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може пауза, не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Још неколико ствари које су јако значајне а које нису директно везане по опису радњи извршења кривичног дела за мог брањеника, везане су за оно што се догађало на терену. Неке ствари су јако нелогичне. Значи постоје природни закони, постоје материјални докази, формални докази, а постоји и нешто што не може да прође и не може да преживи преиспитивање логичког суда, а ви сте као суд најјачи у логици, логика је оно оружје којим ви треба да преиспитате све оно што чујете, видите, било то да су у питању вештаци, они многољубљени Данци које помиње тужилац, не помињући наше вештаке и нашу квалификацију тога шта су Данци радили о чему ћу посебно говорити, или су у питању сведоци. Ја вас питам једну ствар, како је могуће да у свакој кући преживи по један. Како је могуће? Ајде, нек преживи у једној, па нек преживи у две, па како је могуће да у свакој кући преживи по један. Један је чак преживео, у питању је сведок Хазир Бериша стрељан је у затвореној просторији, спаљиван је у затвореној просторији и овераван је у затвореној просторији. Ово говори о нечем другом, ово говори о озбиљној сумњи да овај злочин, јер не може другачије да се назове није за последицу имао оволики број убијених људи. О томе шта се у Ћушки догађало, а што сам

малочас поменуо кроз однос између Влаховића и Минића и ту сумњу која се на њих помињала. Да ли је то постала база ОВК или не, ја мислим да Ви из једног другог предмета имате заштићеног сведока који је о томе говорио, па чак мислим и о овом истом датуму. Мислим да је Божур или како беше, нисам сигуран. Је л` тако? Браво. Дакле, овде се појављује једна озбиљна сумња да како то да из Ћушке, са толиким бројем становника, нема ни један погинули борац ОВК, сви су стрељани, а нема уваженог колеге Мустафе обзиром да смо се он и ја налазили у одређеним улогама у том периоду и периоду који је претходио томе, где су читаве групе из УЧК хапшене од којих је десетине њих било их тог села. Он их је бранио, ја сам тада судио. Моја несрећа, његова срећа, јер да сам их три посто бранио колко сам их судио не бих могао да радим целог живота. И у Нишу.

Дакле, ово даје једну врло врло позитивну сумњу на овај врло тежак догађај, одмах да се разумемо, јер ако ми овде треба да се бавимо расветљавањем овог догађаја мислим да треба, као што мислим да треба да се бавимо и са расветљавањем свих других догађаја и ко је то из села Ћушка неколико година касније побио децу на Бистрици дакле на самој обали тог истог села, из Гораждевца. Сви знају овде, сви ови сведоци они знају ко је то учинио и можда то буде и одмазда. Све је могуће и наравно да се то не може оправдати поготову када се ради о деци, ал` на неки начин је то разумљиво да неко има такву идеју и да направи одмазду па макар и тако тешку. Дакле сви злочини би требали да се истраже, јер циљ истраживања свих тих злочина је нешто што не можемо да избегнемо, ни ми ни они, говорим о Албанцима на Косову, ма какве ко идеје имао у одређеним фазама или одређеним историјским тренуцима, док су Срби етнички очишћени са Косова и то некако нејасно, Срби су неког етнички чистили а сами су етнички очишћени. И то се догодило и у Крајини, у у Босанској Крајини, великим делом у Републици Српској и наравно на Косову. То је мало нејасно. Све те злочине треба истражити. Али кажем без обзира ко какве идеје има и сигурно да је међу нашим становништвом, међу нашим људима који се налазе у некаквим формацијама, војним, полицијским, паравојним, имало људи који су имали ту идеју у глави али заисигурно то није била идеја плана "потковице", јер план "потковица" можете наћи у анализама војних стручњака НАТО-а, на саветовању у Мадриду из 2004. године где је третиран као компромитован покушај изазивања хуманитарне катастрофе од самих њихових официра, додуше не много али њих неколико то анализирају и кажу то није требало да се деси. И ту ми је жао што Мустафа није овде опет да чује јер имам у том делу још доста ствари да му кажем. Дакле сигурно је са наше стране било оних који су имали такву идеју да протерују албанско становништво и сигурно је било оних који су правили шенлук и паљевине и пљачке што из разлога пљачке, што их разлога бахатости, што из разлога застрашивања, као што је тога код њих било. Дакле то је једна историјска вртешка на Косову. Јуче је колега Перовић прочитао један извештај, један део извештаја који говори о историјским догађањима. Нешто слично се догодило и у току Првог светског рата, а онда у току Другог светског рата, а где је ту етничко чишћење, ко је кога ту етнички

чистио. Погледајте пописе из 1908., 1922., 1938., 1991. и данас. И уважени колега Мустафа помиње и Начатаније и, није дошао до Косовске битке јер њихова је улога била неславна, тад Арбанаса или како су их звали Турци. Према томе примера је било и са једне и са друге стране али шта је циљ, циљ је између осталог и вођење овог поступка, да се створе услови јер нити они имају где нити ми имамо где. Сад тренутно ови људи не могу да се врате доле. Не ови, него сви који су одоздо исељени. Створити услове да се они врате јер морају да живе једни поред других. Како год, на овај начин се то не ради, са оваквом врстом селективности у кривичном прогону то не може да се учини, не може да се постигне јер ово на овај начин како то ради тужилаштво за ратне злочине, како то раде њихови саборци у тобоже борби за људска права, разне невладине организације од којих неке су у самом тужилаштву, се не ради. То се не ради тако. Нама је овде потребна истина, истина са свих страна, ја сам једино за то. Ја сам једино за то. А на овај начин оправдавање нечијег рада покушајем да се створи утисак оправдања садашње политичке ситуације и продаје и издаје Косова и Метохије не може да се прави, то не може, то је само затрпавање нових мина за будућност, то је један од злочина, то је злочин над истином, а то тужилаштво ради. Врло добро говорим у микрофон молим Вас...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоце немојте да ометате браниоца.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ако сматрате да сам Вас увредио, повредио, постоје судови постоји све, као што се тужите с Наташом Кандић можете и самном није проблем никакав. Дакле, ово не може на тај начин да се ради и зато је овај апел који дајем и вама да се чувате тих подвала. То су подвале. Ширење тог поступка, прављење "потковице", узгред буди речено од те "потковице" је и Хаг одустао. Чули сте данас ове одлуке, мало су пале казне, смањене су казне ово четворици, а "потковице" као план нема више, не уписује се, не постоји.

Дакле, шта је међународно правни сукоб и сада ћу да пређем на овај део мислим да сам чињенично стање довољно изанализирао у овом делу, а сада ћу се осврнути на завршну реч тужиоца и одређене квалификације амбијента, почев од међународног сукоба, ратног стања и тако даље и тако даље, на коме тужилаштво заснива ову квалификацију.

Ево овако, завршна реч тужилаштва, ми смо га пажљиво слушали више сати и то са посебним напором. Фасциниран сам изразима које је уважени господин тужилац користио у својој завршној речи, квалификацијама које је дао одређеним догађањима амбијенту у коме се ово нажалост догодило и сада ћу покушати да те ствари рашчланим. Каже тужилац - оружани сукоб је постојао између оружаних снага Савезне Републике Југославије који су чинили војска и полиција снаге Републике Србије са једне стране, те припадника наоружане не државне легитимне групе под називом Ослободилачка војска Косова. Само Вас питам по ком то закону, по ком то Уставу једна побуњеничка терористичка група може да буде легитимна. Тужилаштво мора да зна то. На који начин то они могу да буду легитимни. Дакле, наоружана терористичка група која прераста у оружану побуну из терористичких група појединачних и на изолованим просторима чини и даље терористичке акте који могу имати у појединим

тренуцима карактер побуне и то када, у тренутку кад је земља нападнута, кад је земља у рату. Како је то могуће? Шта даље Тужилаштво не разуме, али опет није чудо обзиром ко је писао оптужницу, не мислим на колегу Станковића... Бркање основних термина. Ето, давање легалности побуњеничкој терористичкој групи, која је у једној фази терористичка, а онда у другој фази прераста у побуњеничку. Какав легитимитет ви можете као тужилаштво њима да дате. Ко је вама дозволио под овим Уставом да служите и да примате плату и у овој држави и да кажете да су они легитимни? Каже: "расељавање и депортација". И за Тужилаштво је то исто. Као што је и саизвршилаштво и подстрекавање, као што је овај 142., 145., као што је директни или евентуални ... све је то исто. Па онда Тужилаштво цитира одређене међународне правне прописе, Женевске конвенције, Хашке конвенције и тако даље и тако даље, о заштити цивилног становништва. А онда цитира одредбу у којој каже и третира територију Косова и Метохије као окупирану територију, а снаге Србије како он овде то назива, снаге Републике Србије назива као окупаторску војску, окупаторске снаге. Молим вас, то је било 1999. године. То и данас да се деси, они од данас, имајући у виду правни, међународни правни статус самозване државе Косово, не може бити окупаторска. А камо ли тада 1999. године. Зашто кажем да Тужилаштво не разликује расељавање и депортацију. Расељавање становништва је померање становништва у оквиру исте државе или у оквиру истог простора или у оквиру друге државе. Депортација је по истим оним актима које Тужилаштво помиње и на који се позива међународним правним актима одвођење становништва окупаране територије у окупаторску државу, од стране окупаторских снага. Онда следећа ствар са које сам такође фасциниран. Као да је Џеми Шеј био помоћник у писању овог дела. Тужилац зна, видим да се смеши и зна ко је био Џеми Шеј. То је једна врло популарна личност, да вас подсетим био портпарол НАТО-а у време бомбардовања. Каже овако: "истовремено је почев 24. марта 1999. године српске оружане снаге водиле су оружани сукоб, који карактеришу борбене активности авијације НАТО снага које су бомбардовале положаје припадника Војске Југославије, полиције јединице и војне објекте Војске Југославије са циљем да ослабе њену борбену моћ и да исте потпуно онеспособе и разбију". То је стајало у акту који је НАТО донео почетком бомбардовања Југославије које морате на жалост и ви као тужиоцу знати, било је нелегално, нелегитимно, по међународном праву. Постоје само три врсте ратова који су легални, који се могу водити. А то је: рат по изричитом одобрењу Уједињених нација, дакле Савета безбедности Уједињених нација, као што је био први или други ирачки сукоб, затим ослободилачки ратови колонијалних земаља у периоду 50-их, 60-их, до 70-их година и одбрамбени рат. Нема трећег рата који је легитиман са циљем да се разбије војска и полиција и униште њихови положаји, ослаби борбена..., на њиховој територији без одобрења Савета безбедности Уједињених нација. А онда, сада копча зашто све ово говорим, квалификација међународног сукоба. У првом периоду је то био унутрашњи сукоб између легитимних снага ОВК, како их је назвао тужилац и српских снага. А онда у тренутку када почиње бомбардовање појављује се сада међународни елемент. И сад тај међународни

елеменат даје боју комплетном том догађају и сада то више није унутрашњи сукоб оружани, а ја сам малочас елаборирао зашто није ни унутрашњи оружани сукоб, већ изоловане терористичке активности и побуна на одређеном делу територије. Сад он добија статус међународног сукоба. И тај међународни сукоб сада гарантује употребу односно могућност заштите бланкетних норми међународних правних аката о заштити у области ратног хуманитарног права, почев од цивила, рањеника, заробљеника и тако даље и тако даље, у зависности од конвенције до конвенције. Дакле, да би то Тужилаштво начинило као неку врсту преспајања или како то наш народ има обичај да каже: правне лице. Каже превеже се лица па онда се преспоји. Е тако тужилац овде то покушава. Да би то преспојио тужилац каже: да али НАТО се отворено ставио на страну легитимне наоружане војне формације ОВК. И онда због тога што се НАТО ставио на њихову страну отворено, то је онда доказ да је сада ОВК страна у међународном сукобу, пазите каква је то конструкција, то је потпуно неодрживо. Е сад пазите, ту се помиње наравно и терминологија ОВК, Дукађини, мени непознат, ја нисам чуо за Дукађини, оперативна зона каже Дукађини, е сад ако је ту учествовао и колега Радунићи у писању овога није ми чудо, а као деманти овога што Тужилаштво тврди, прво овога што се тиче циљева нелегитимног и нелегалног бомбардовања Савезне Републике Југославије од стране дела чланица НАТО-а, са почетком 24.марта 1999.године, подсетићу вас на следеће. У тим борбеним активностима авијације НАТО снага које су бомбардовале положаје војске и полиције са циљем да их уништи, уништене су: зграда Радио и телевизије Београд, 17 погинулих, низ рањених и тако даље, стамбена четврт на Врачару, амбасада Народне Републике Кине, хотел "Југославија", насеље Рипањ, село Дражевац, говорим само о цивилним објектима, село Мурино, село Славујевац, Горњи Неродивац, хотел "Бачиште", село Горње Жарче, село Витановац, мост на реци Велика Морава и још 96 мостова на територији Савезне Републике Југославије, тачније сем Мурина, на територији Србије, путнички воз у Грделичкој клисури, аутобус на мосту код Пудујева, аутобус на Савиним Водама код Пећи, на оним истим где је и А1 показивао своју машту, село Медошевац, село Орљане, село Књажица, стамбена четврт у Алексинцу, село Чумурлија, стамбена четврт у Новом Пазару, стамбено пословне зграде у Новом Пазару, са огромним бројем погинулих цивила. И оно што је посебно овде значајно, значајно за обе ове тужилачке тезе изнете у оправдању квалификације међународног ратног сукоба и следеће: 14.априла 1999.године, 13,30 часова, колона цивила у селима Меи мадане на потезу између Призрена и Ђаковице, односно Призрена и Пећи шире речено. Страдало је 68 лица, од чега су због употребе напалм бомби могли да буду идентификована само 2, сви албанске националности. Повређено преко 60. 14.априла 1999.године само сат касније колона цивила у селу Бестражин, 52 цивила страдала, у таквом су стању због употребе напалм бомби да ниједно није могло тело да буде идентификовано, а 41 лице повређено. Призрен, село Ноговац, 5 цивила, 11 лица страдало, идентификована 4, Краснићи Тазим, Краснићи Мохмед, Жунићи Хисан, Ељшани Хисан и тако даље. Повређен већи број људи. Поново 14.април, дакле

три у једном дану на размаку од сат и по. Та авијација која се отворено ставила на страну једне стране у унутрашњем оружаном сукобу, како каже Тужилаштво, дајући му легитимитет међународног сукоба. Колона цивила код Доње Србице 14.април, 14.30 часова, 6 лица погинуло, преко 30 рањено, мало лошији погодак. Стамбена четврт у Призрену, више лица погинуло, има и албанске и турске и српске националности. Стамбена четврт у Призрену још једном, село Јабланица, такође велики број цивила и највећи од тих злочина који је претходио овим злочинима, претходног дана 13.маја у 23.50, дакле ноћу, колона цивила код села Кориша, на магистралном путу Призрен – Сува Река, погинуло је 81 лице, идентификована су Џафери Расим, Рађа Шаћир, Ахметај Бафетам, Ахметај Халјид, Ахметај Аргон, Ахметај Аргон, Паљуши Фарија, Паљуши Дијана, Кукуљин, Ахметај Нибо, Ахметај Ризо, Џафри Саранд, Џафри Газед, Ахметај Хуснија, Кукаљ Фљорина, Кукаљ Аргон, Ахметај Бесни и Ахметај Десни, сви остали нису могли бити идентификовани, опет због употребе веће количине напалма, јер су били спржени. Том приликом тешке телесне повреде је задобило преко 40, опет тих Албанаца на чију се страну НАТО ставио, а лаке телесне повреде преко 50. Ту ћу стати, могу да набрајам још до ујутру, а ево због чега. Сада ћу вам повезати ово са планом "потковица". Сви ови напади које сам побројао на ове четири колоне Албанаца, од којих је једна била стационирана, значи стала, зауставила се, су биле колоне које су након првих огромних покрета према Албанији и Македонији, јер су путеви били закрчени, то сви знају, потигле споразум и договор и прихватиле наговор Војске Југославије и органа од те државе да се врате у своје село. Ниједан од ова четири случаја није погођена колона случајно она која је ишла према граници, него само ове које су се враћале, и то у два дана. Од тог тренутка није било више ниједне колоне, ниједног Албанца коме је пало на памет да се враћа назад. Толико о плану "потковица" и тужилачкој тези о мешународном ратном сукобу и садејству НАТО-а и ОВК. Има још једна ствар коју са испустио, а која се тиче чињеничног стања, гледајући сада ово подсетио сам се. Теза Тужилаштва о контроли поступања Небојша Минића мртвог и такозваног интервентног вода за који само знају тужилац и А1, која се остваривала путем радио везе. Поменуо сам мало када сам говорио о сведоку Бориславу Влаховићу. Овде смо истрошили дане и дане говорећи о томе да ли је било мотороле или није било мотороле, било их је али кад. Да ли их је било 1.априла. Није. Да ли их је било 14.маја? Није. Ниједан од сведока то није потврдио. А ја вас позивам да у току анализе овог огромног чињеничног стања што вам сигурно предстоји пре доношења одлуке погледате све фотографије које имате о том ратном периоду. Дајте видите једну моторолу. Па где су те мотороле. Биле су, али крајем рата онда како и сви, већина сведока о томе говори. Дакле када поставимо питање да ли је моторола било, одговор је да, али ако се у тај проблем упутимо и прецизирамо питање када их је било, онда ћемо добити овај одговор који смо добили. Крајем рата, неколико недеља само када су стигле од Карића или не знам већ од кога. Немојте ми замерити само да погледам...Тужилац у завршној речи помиње сведока овде саслушаног Марка Вукотића, човека који је један од ретких Срба на

том простору, који је за добре новце успео да уновчи свој иметак. Дакле сведок који је продао своје имање за дебеле паре и исто то уважени колега Радонићи зна. Када би се извршио увид у уговорима о продаји имовине, видели бисте због чега то говорим. Исто као што колега Радонићи зна по овом истом моделу за сведока Радета Гојковића, на жалост бившег председника суда у Пећи, који је на позив Хашког тужилаштва у случају Рамуша Харадинаја односно Тужилаштва Хашког трибунала против Рамуша Харадинаја сведочио и горе се претворио у непријатељског сведока, да би му само четири дана након тога био продат стан у центру Пећи, који наравно није могао да прода. То су негативни модели. И таквим сведоцима не може да се верује. Таквим сведоцима не може да се верује. Овде се помиње како се сведоку овом Рашковићу прети, па му неко говори од ових: буди задовољан, буди срећан, каже да си на Косову они би те рокнули. Па то је истина људи. Каква је то претња. Буди срећан јер си овде, овде неће нико да те дира. А да си доле већ би био мртав. Као што је мртво 13 сведока и потенцијалних сведока у случају Рамуша Харадинаја. 13 мртвих. Потенцијалне не знам број, али знам ове. Хвала тужиоце на овој помоћи. Да се вратим још и на наредбу. Оно што сам о наредби говорио све стоји. Навешћу један пример. Наредба која се издаје усмено, а о којој нема трага. Јел Илија Јуришић издао наредбу преко радио станице? Шта је речено у тој наредби? Какав је став нашег суда? Је ли то издата наредба? Је ли то издата усмена наредба? Са таквим материјалним доказима. А сад опет да се вратимо на онај наш проблем. Тужилаштву кад одговара да уведе поједине од ове двојице апостола истине, А1 и Рашковића, да они нешто кажу, што су на себе узели зарад својих привилегија и помену Миладиновића или однос између њега и Минића, онда се то ставља у контекст личног односа, личног контакта. А са друге стране тврди да су имали мотороле. Па ако су имали мотороле што је морао да трчка тамо, ако је добијао наредбе. Дакле или једно или друго, нема алтернативно, све што се Миладиновићу ставља на терет је алтернативно или ово или оно, нешто мора да буде. Дакле ако су имали мотороле што је морао да иде тамо. Ако је примао наређење шта ће му онда моторола. Садејство војске и полиције, такође једна од теза Тужилаштва. Акт о предочињавању полиције војсци је постојао, он је донет, то је свима познато. И то јесте акт, то јесте документ. Фактичко стање на терену да ли је било тако или не чули сте од сведока, почев од Бора Влаховића па на даље шта се догађало. Само једна реченица из одбране Миладиновића која се тичала једног претреса села Ћушка, које се догодило у априлу месецу, али не 17.априла како се у оном лажном дневнику тврди, где није било једне упаљене куће, једног убијеног човека, једног протераног или било шта друго, је урађено у садејству са полицијом. Садејства полицијских и војних снага су била нормална, али не у борбеним акцијама јер војнотериторијални одред није аформација, није борбена формација и није имала задатак да учествује у ратним акцијама. Из само те једне реченице објашњења да је била таква једна акција за коју он зна, па што се тад то нешто није догодило, у чему је онда разлика, у чему је проблем. Верује се сведоцима типа А1 или Рашковића, који препричавају шта им је Минић рекао. Па људи Минић има такав досије иза себе, ја намерно кажем има, а не имао је, да

рођена мајка не може да му верује. И шта мислите ако је тај исти Минић злоупотребио ове људе овде. А смислио акцију. Наравно, покриће се наређењем. Јер да није тако кад би Срећко кренуо, кад би кренуо овај или онај са њим. Нико не би кренуо. Не нико, кренуо би Рашковић, кренули би они који су са њим у таквом односу били, криминалном. А доказа нема. Нити изнад у наредби нити испод у наредби. И још нешто. Затурио сам ову оптужницу.... ево је. После овог диспозитива који се односи на Миладиновић Топлицу и сведочења А1, иновирања новог догађаја, ви знате да сам око тога елаборирао и писао одговарајуће процесне акте у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, на овакав облик оптужнице, сматрајући њеним статусом дозвољеним за такве активности, после овога где сведок А1 тврди да је Миладиновић био како тужилац каже на истуреном командном месту, на путу испод Љубенића и одатле пружао подршку овима који су то горе радили. То дословно пише у овоме што је тужилац написао као завршну реч. Ако је то тако где је опис у овом диспозитиву. Па он онда има исти статус као и сви они који су били присутни тамо. Где је ту опис. Друго, када се у диспозитиву 2 и 2.1, а,б,в, говори о догађају од 1.априла, Топлице Миладиновића нема нигде. Дакле, је л` био на путу или није био. Је л` био на истуреном командном месту или није био. Дакле и тужилац не верује том истом сведоку. Јер да верује онда би био у диспозитиву, ако ништа друго.

Уважено судско веће, уз извињење за мало дужу завршну реч, а мислим да овај поступак то и заслужује, уз озбиљан ризик да сам нешто и пропустио, колега Бобот ће допунити оно што јесам, бићу слободан пошто смо сабраниоци били да му сугеришем ако сам шта пропустио сем његовог дела, ја предлажем да ово судско веће донесе једину могућу одлуку у односу на Миладиновић Топлицу, да нема ниједног јединог нити директног нити индиректног нити материјалног нити формалног доказа да је извршио радње кривичног дела које му се од стране Тужилаштва и овако како јесу подстрекавање, саизвршилаштво, на овај, на онај начин, стављају на терет и донесе ослобађајући пресуду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: : Добро, хвала.

Бранилац опт.Топлице Миладиновића адв.Горан Петронијевић предлаже да суд донесе ослобађајућу пресуду јер радње оптуженог онако како су описане заправо не представљају облик извршења кривичног дела саизвршилаштва које је према оптужници описано заправо као подстрекавање, а све то са евентуалним умишљајем и коначно анализира посебно исказе сведока А1, Рашковића, Влаховића, Марка Вукотића, завршну реч пуномоћника и заменика тужиоца за ратне злочине, те предлаже да суд окривљеног ослободи од одговорности, јер нема ни доказа да је он извршио кривично дело.

Изволите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, једну ствар сам пропустио, то сам видео сад кад сам ову фотографију погледао. То је фотографија из 1999.године, дакле ратна фотографија Миладиновић Топлице. На њој се он види са још једним официром или нижим официром, ја не видим овде по чину, управо на рукаву са траком, за које тврди да су у његовој јединици ношене да би се разликовали од силних паравојних формација које су вршљале тамо, поготову у почетку рата. И његов изглед на овој фотографији из 1999.године упоредите са првим описом пре него што га је овде у судници видео сведок Рашковић, па ћете видети због чега смо инсистирали да се пре почетка свих активности прво одреди препознавање, па тек онда да наставимо саслушање сведока, јер када га види онда препознавање нема никаквог значаја. Он га описује потпуно различито од ове фотографије која је овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да приложите то је л'?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ову фотографију заједно са увећаном фотографијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Бранилац прилаже фотографију и увећану фотографију тога како је окр.Миладиновић Топлица изгледао у рату 1999.године и на којој се види трака коју је носила јединица да би се разликовала од других.

Кажите ми сада молим вас, после паузе ће говорити ко? Да ли може господин Бобот, Брадић и Крстић? Ко ће данас? Колико ћете? 15 минута, Ви? 15 минута. Брадић? 15 минута – пола сата. И Палибрк колико?

АДВ.ЗОРАН БРАДИЋ: 15 до пола сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Палибрк, колико?

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја ћу се трудити исто толико, зато сам написао да бих био конципнији, исто колико и Петронијевић, али баш због вашег времена да га испоштујем, ја сам то и написао да бих брже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда ћемо пробати тако. Ви размислите, а ми ћемо такође да погледамо роковник да за сутра поподне размислите. Ми смо заиста свакога дана и пре и поподне у судници, погледаћемо сада ми наш распоред за сутра, погледајте и ви, јер онда не знам. Погледајте за сутра и за те неке наредне дане ако не завршимо данас.

За овим се одређује пауза у трајању од 15 минута.

Настављамо у 17 и 48 након паузе ради одмора.

Да ли може на пример господине Бобот, па онда Крстић и Брадић данас, ваљда ће моћи да заврши данас.

АДВ.ЗОРАН БРАДИЋ: Ја бих после Палибрка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте Ви по реду уопште, ред смо нарушили још првога дана. Изволите господине Бобот.

Завршна реч браниоца опт.Богићевић Бобана - адв.Крсте Бобота

АДВ.КРСТО БОБОТ: Захваљујем. Адвокат Крсто Бобот, бранилац оптуженог Богићевић Бобана. Одбрана оптуженог Богићевић Бобана оспорава оптужницу у односу на њега и то у целини, пре свега у погледу чињеничног стања, а самим тим и у погледу правне квалификације његових радњи у смислу да сматрамо да нема доказа да је он извршио кривично дело које му је стављено на терет. Ја се нећу понављати и нећу понављати оно што су колеге претходници уважени говорили, на крају крајева имам и законску обавезу да се не понављам, тако да у погледу тумачења саизвршилаштва, умишљаја, у свему се придужујем ономе што је рекао колега Стругар, а у погледу карактера сукоба, општег контекста и једног општег погледа на концепцију оптужнице, се придружујем ономе што је рекао колега Петронијевић. Трудићу се да будем концизан и конкретан, али и као бранилац професионално имам проблем како да конципирам завршну реч у односу на оптуженог Богићевић Бобана јер једноставно нема ниједне конкретне радње коју је он извршио, а пробаћу да је елаборирам и чињенично стање и да укажем да по ставу одбране нема ни доказа да је он извршио било коју радњу извршења кривичног дела.

Насупрот томе, тужилац Богићевић Бобана ставља у увод оптужнице као припадника 177. Војног територијалног одреда Пећ и ставља га и у општи део оптужнице и спроводи га затим кроз села Љубенић, Ћушка, Пављан и Захаћ, помиње његово име да је учествовао у томе, чак у овој последњој измењеној оптужници, на то је указао и колега Стругар, не прави тужилац чак ни прецизирање које се конкретно радње коме стављају на терет, па онда кажу сви заједно су, делујући заједно, свесни да врше напад на цивилно становништво албанске националности, вршили расељавање цивилног становништва, па су предузимали нападе, пуцали изнад глава, испред ногу цивилног становништва, противзаконито и самовољно уништавали у великим размерама имовину цивила, одузимали лична документа, вршили пљачкање имовине цивила, спаљивали посмртне остатке и тако даље, па онда каже: „Па су тако...“ и сада оно што је формално проблем одбране оптуженог Богићевића, њега тужилац ставља у сваку од ових ситуација. Додуше, када је већ тужилац приморан да нешто конкретно каже за Богићевић Бобана, каже: „Стајали у непосредној близини окупљених и пазили да не побегну или не пруже отпор“. Чак ни ова формулација не може да се докаже у односу на оптуженог Богићевић Бобана и то његова одбрана тврди од самог почетка. Али, касније у разради, где се спомиње Богићевић Бобан, каже се опет: „Наоружани пешадијским наоружањем ушли у село, подељени у више група, пуцајући према цивилима, њиховим кућама, претресали породичне куће, истеривали цивилно становништво...“ и тако даље, пошто су то све мање-више

опште формулације и нема ништа конкретно за оптуженог Богићевића, то се значи понавља за сва ова четири села.

Ја на почетку морам да кажем, нема ниједног доказа да је оптужени Богићевић Бобан пуцао изнад глава цивила или испред њихових ногу, нема ниједног доказа да је он вршио напад на цивилно становништво, нема ниједног доказа да је он било како, а камоли поротивзаконито и самовољно уништавао цивилну имовину, нема доказа да је он запалио и једну кућу, нема доказа да је испалио и један метак, нема доказа да је пуцао у било кога и нема доказа да је било коме, било шта одузео, па ни лична документа, нити да је вршио пљачку, нити да је извршио било какав акт насиља у сва ова четири села. Зашто је Бобан Богићевић до краја остао у овој оптужници, то сада одбрана може да износи неки свој став, неко своје мишљење. Моје лично професионално мишљење је то да је тужилаштво имало одређена очекивања од Богићевић Бобана на које он није позитивно одговорио и да отприлике санкција која следи због тога да он остаје овде у оптужењу, без обзира што нема ниједног конкретног доказа који би га повезао са свим овим догађајима. Постојао је, дуго фигурирао онај фамозни „БМВ“ који је требао да буде некакав доказ да је Бобан Богићевић заиста и био на свим тим местима. Постојала је дакле прича о том „БМВ-у“, за који је Богићевић Бобан у својој одбрани рекао да је одвезао из села Ћушка до супруге покојног Милића и да се то десило на самом почетку акције, на самом почетку улаза у село и постоји прича сведока Рашковић Зорана да је тај „БМВ“ из Захаћа, што је, по ставу одбране Богићевића такође исконструисана прича са врло јасним циљем да се тај „БМВ“ из села Ћушка премести у Захаћ и самим тим да се Бобан Богићевић проведе кроз сва три села тог 14.05.1999., при томе, тужилаштво за све ово време није успело да нам докаже да је тај „БМВ“ заиста био у Захаћу. Ваљда су од силне своје инфраструктуре и служби који раде на откривању разних злочина могли да дођу до одређених података о том возило. На крају крајева, до власник тог возила, па да видимо да ли је тај власник заиста био из Захаћа или је био из Ћушке, да ли постоји власник тог возила. На крају приче, тужилаштво одустаје од тог „БМВ-а“ и тај „БМВ“ се и не појављује у овом последњем издању оптужнице од 05.12.2013. године. Ваљда је и тужилаштво схватило да је много аутомобила било у једном тренутку стављено у Захаћ, просто, као да се тамо у сред рата спремао неки сајам аутомобила и камиона, тако је отприлике у једном тренутку изгледало.

Оно што одбрана оптуженог Богићевића покушава да укаже је следеће: Прво, ниједан материјални доказ не повезује Богићевић Бобана са свим овим местима где су се наводно одиграли ови догађаји, ниједан саслушани сведок албанске националности нити спомиње Богићевић Бобана, нити га је препознао, нити указао на њега као на неко лице које је можда могло бити учесник одређене акције у неком од села. Чак и сведок Рашковић Зоран, на кога се тужилаштво позива, као и на сведока А1, у недостатку било каквих других валиднијих доказа, тужилаштво посеже за тим инсајдерским сведоцима, како је то рекао тужилац у завршној речи својој, ако сам добро запамтио, без обзира на то какав је интегритет тих сведока, о томе ћу нешто укратко касније рећи. Чак тај крунски

сведок који каже да је тај „БМВ“ био из Захаћа, каже: „Ја се, што се Ћушке тиче уопште не могу Бобана Богићевића да сместим, он ми је некако у магли, само знам, видим га у глави како вози „БМВ“ и одлази“. Он не уме да упредели ниједну радњу Богићевић Бобана, нити уме да се сети уопште где је он био у Ћушки, и касније евентуално у Захаћу и Пављану. Ја сам склон да тврдим да он то не може да се сети зато што Бобан Богићевић није ни био читаво време ту. Тужилаштво пак, наравно у недостатку озбиљнијих доказа, покушава фрагментарно да тумачи одбране окривљених, па када су у питању одбране окривљених где они оспоравају своју одговорност, своју кривицу, своје учешће у догађајима, ту се априори те одбране не прихватају, позива се на исказе сведока оштећених који описују као базу злочина и на ова два чувена сведока Рашковића и А1, али пошто овде ни сведок А1, ни сведок Рашковић не уводе Богана Богићевића ни у једну конкретну радњу, е сада ту тужилац користи поједине делове одбрана окривљених који сада напрасно прихвата, који су наводно видели Бобана Богићевића у неким ситуацијама. Мислим да такво тумачење доказа себи може да приушти тужилац као странка у поступку, али да суд не може. Одбрана се мора интегрално ценити, или се прихвата или се не прихвата. Ако се чак фрагментално неки делови одбране прихватају, а неки одбијају, онда се морају дати врло детљано образложени разлози зашто се то чини. Није то немогуће, али јесте помало неуобичајено и суд мора за такво резонување има врло јаке разлоге зашто ће само у погледу постојања Богићевић Бобана на одређеном месту прихватити једну одбрану, а неће је прихватити у читавом другом делу. Тако да, заиста сматрам да апсолутно до краја поступка није разјашњено, под један, да ли је Боган Богићевић уопште био до краја присутан у селу Ћушка, да ли је био у селима Пављан и Захаћ.

Што се тиче догађаја у селу Љубенић, Бобан Богићевић није учествовао и није се налазио на месту где су се одигравали догађаји који су предмет овог поступка, село Љубенић. Он је био повише села удаљен и о томе су се изјашњавали одређени сведоци, па и сведок А1. Када се то има у виду, као и објашњење које је дао колега Стругар, које је прихватам и нећу да понављам, заиста у одсуству било каквих јаких, чврстих и несумњивих доказа да је Бобан Богићевић био на овим местима, ако се на то надовеже и проблем постојања његовог умишљаја, проблем постојања његове свести и одлуке да својим присуством на одређеном месту учествује у извршењу ратног злочина, да даје подршку другима који чине ратни злочин, подразумева да је он потпуно свестан шта ће се одиграти у том селу, да присуствује тамо и да свесно, вољно помаже непосредним извршиоцима. Мислим да у погледу Богићевић Бобана апсолутно нису доказане те тврдње тужиоца. У погледу сведока А1 и сведока Рашковић Зорана, само начелно морам да се придружим, заиста генерално је став одбране да су то сведоци чији је кредибилитет крајње проблематичан. Чак и онако лаички гледано, значи, ми један овакав кривични предмет решавамо преко два лица, усуђујем се да кажем, са највећом криминалном количином од свих лица која су првобитно били оптужени. Имамо овде и уваженог члана већа који је правноснажно осудио тог Рашковића. Ја то знам јер сам ја учествовао у том

поступку бранећи неке друге окривљене који нису имали такву улогу као Рашковић и то је било моје прво упознавање са Рашковићем. Мој лични утисак је да се ради о једном изузетно опасном човеку, криминалцу склоном неприхватљивом друштвеном понашању. Па, сетимо се шта је та особа радила док је био у притвору Окружног затвора у Београду. Он је, да вас подсетим, он је из протеста учествујући у побуни ишао језик за непца са, тако што је вадио ове спајалице из судских аката које је добијао. Ја ћу цитирати једног уваженог колегу који је дао једну добру опаску: „Па када је у стању себи нешто тако да уради, шта је у стању тек другима да ради“. Тако да, просто је немогуће заснивати пресуду само на та два исказа.

Такође, у погледу сведока А1, ту њега лично нисам имао прилике кроз друге поступке да упознам, али довољно је оно што спомиње колега Петронијевић, оно што постоји у списима, па да схватимо да се ради о лицима која немају кредибилитет да им се може веровати да говоре истину, поготово што је несумњиво и неспорно да они одређену причу могу да причају из свог личног интереса да би поправили свој положај, што они и чине очигледно. Међутим, опет кажем, и ако прихватимо те апостол истине, као што каже колега Петронијевић, па и ти апостоли истине не говоре ништа нарочито против Бобана Богичевића. Нико га нигде није видео да је било коју кућу запалио, да је било какво насиље спроводио према цивилном становништву, да је пуцао према цивилима, да је учествовао у тријажу становништва, апсолутно нема доказа да је Бобан Богичевић у томе учествовао. Па чак је и сведок Рашковић рекао један пут: „Он је био девојчица, дечко за све, иди однеси, пренеси, јави овоме оно, јави ономе оне, он је био потрчко, рекао је отприлике као ја, знате нису сви у јединици били зликовци, било нас је тако наиваца који су тако били и ништа нисмо радили“, и то је суштина исказа Рашковића. Па ако га тужилац тако безрезервно прихвата, како онда може да Бобана Богичевића стави у изреку оптужења за све ове догађаје.

Понављам, значи, не постоји доказ. Моја завршна реч је кратко управо због тога што немам шта да елаборирам. Ниједан оштећени га није препознао, ниједан оштећени га не спомиње, нико га не ставља ни у какав контекст примене било каквог акта насиља ни у једном од ових села. Па ако је злочин што је као припадник регуларне јединице био на неком извршењу задатка, ако је био, онда нека буде осуђен за тај злочин. Значи, ми тврдимо да он није био. Ако тужилаштво тврди да је био у тим акцијама, опет нема доказа да је извршио било какав акт насиља. Оно што је причао колега Стругар, учешће у регуларној акцији контроле територије, одузимања наоружања, то је дозвољена активност од стране војске на својој територији. Тужилаштво тврди да није у питању паравојна јединица, него регуларна војна јединица и при свему томе заиста немамо ниједан доказ да је Бобан Богичевић учествовао у било каквом акту насиља. Из тог разлога, ја заиста не могу да предложим ниједну другу одлуку у односу на њега, осим ослобађајуће пресуде.

Међутим, хоћу и да реплицирам тужиоцу у погледу дела његове завршне речи о осуђиваности Бобана Богичевића, па је споменуо да је у питању тешка

крађа. Ја сам се наравно изненадио тим податком, па сам наравно добио информацију од свог клијента, а рећи ћу следеће, па чак и да је осуђиван због кривичног дела тешке крађе, какве то може да има везе у односу на некакву процену санкције код оваквог кривичног дела. Али није, он је осуђен због кривичног дела фалсификовања новца. У питању је неких 200, 250 долара фалсификованих. Колико сам ја, колико мене сећање добро служи, мислим да је исто било 166, само што је то било у КЗ СРЈ, а ово је било тешка крађа у Кривичном закону Републике Србије, па можда је због тога тужилац направио грешку. Али, ето, хоћу и то да истакнем, ето код тешке крађе може чак и доћи код неког насиља ако се изврши на дрзак начин и тако да код фалсификовања новца не може чак ни то и мислим да и сама та чињеница нема никакве везе, поготово имајући у виду став одбране о доказима, а нећу алтернативно предлагати никакву другу одлуку јер заиста мислим да не постоји, са становишта моје анализе чињеничног стања, основ да се алтернативно предложи било шта осим ослобађајуће пресуде.

Ево, сугерише ми колега Петронијевић као допуна његовог излагања, да у погледу и правне квалификације и става тужиоца споменемо и проблем временског важења кривичног законодавства и промена свих које су следиле у том периоду, тако да, чини ми се, правилним тумачењем примена најповољнијег закона, да се не може говорити о изрицању казне од 20 година затвора, већ да би ту могло доћи у обзир само општи максимум од 15 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

У односу на оптуженог Богићевић Бобана, једина правилна одлука је ослобађајућа пресуда јер нема доказа да је предузео било коју радњу која има обележје кривичног дела које је описано, њега не описује нико од Албанаца, нема доказа да је био у селима Ћушка, Пављани, Захаћ, чак ни из исказа сведока „инсајдера“, док је у селу Љубинић био на ободу села, а његово припадништво регуларној војној јединици и евентуално учешће у акцији са овом јединицом, не представља радњу извршења кривичног дела јер нема ни умишљаја. Допуњава одбрану и у односу на оптуженог Топлицу Миладиновића, као и у односу на оптуженог Бобана Богићевића наводећи да је најблажи кривични закон који је у међувремену од извршења кривичног дела до данас важио и који се треба применити у конкретном случају онај по коме је општи максимум 15 година, а не 20, како то тврди тужилац. Придружује се завршној речи адвоката Стругара у погледу тога што је излагао за саизвршилаштво, за умишљај и адвоката Петронијевића у погледу квалификације оружаног сукоба.

Адвокат Крстић.

Завршна реч браниоца оптуженог Абдулаха Сокића – адв.Дејана Крстића

АДВ.ДЕЈАН КРСТИЋ: Хвала судија, завршна реч одбране Абдулаха Сокића, би могла да буде веома кратка и погледа би да се сажме у две реченице. Као што је колега Бобот малопре рекао за свог брањеника, тако и ја тврдим да не постоји ниједан материјални, нити било какав други доказ који може ван сваке сумње да стави тврдњу тужиоца да је мој брањеник извршио било какво кривично дело, поготово не дело ратног злочина, како је то наведено оптуженим актом. Један од највећих проблема за спремање одбране је мени бар био тај што заправо сматрам да у добром делу поступка и главног претреса није постојао оптужни акт у смислу одредбе члана 332 Законика о кривичном поступку. То је оно на шта сам и раније указивао, а то је да измењена, проширена и коначна оптужница са краја прошле године, није имала прецизно, јасно и адекватно образложење као ни опис доказа. Због тога је било практично немогуће спремити одбрану све до тренутка када је тужилац дао завршну реч јер тек из те завршне речи смо заправо сазнали оно што нас интересује, а то је оно шта заправо оптужује мог брањеника. Из те завршне речи тужиоца смо, на жалост, сазнали и још нешто. Колега Петронијевић је о томе доста говорио, па ја не бих понављао, али контекст у којем је тужилац ставио свој оптужни акт, дакле контекст сукоба између тзв. „ослободилачке војске Косова“ и српских снага током 1998. и 1999. године, па заиста ја то не бих превише елаборирао, осим што бих само скренуо пажњу на то да је чланом 5 Четврте женеvске конвенције предвиђено, практично предвиђен изузетак за лица и за групе која се у конкретном сукобу баве делатностима које су усмерене на подривање уставног поретка и територијалног интегритета било које државе уговорнице која је потписала ту конвенцију. То је још један од разлога због чега сматрам да се ова конвенција уопште не може применити на било кога од оштећених у овом поступку за кога би се испоставило да је био члан „ослободилачке војске Косова“.

У делу оптужбе који се тиче мог брањеника који се односи на село Ћушка, Пављан и Захаћ, у ствари пре свега на Ћушку заправо, фигурира бројка од неких 42, 43 убијених албанских цивила. Велико је питање да ли су то стварно били цивили. Да не бих опет понављао наводе колеге Петронијевића, само бих рекао нешто што је мање- више познато свима, а то је да је Ћушка родно село Агима Чекуа, па према томе, било је за очекивати, односно нико од српских војника или припадника полиције није могао да очекује да га у том селу било ко дочека и запсе цвећем, слављем, пољупцима, већ је свако од њих, када год су кретали у акцију, знали да их тамо чека врло непријатељско окружење. Начин на који је тужилац описао, односно покушао да опише и да да међународни карактер овом сукобу, не може просто да се сматра ни логичним из простог разлога што смо ми мање-више сви осетили на својој кожи шта се десило од марта 1999. до 10. јуна исте те године. То уопште није чак ни битан интерес који су Сједињене државе и НАТО имали да се ставе, како то каже тужилац, отворено на једну страну у сукобу, то јесте албанске стране. Битно је да је у смислу константног кршења нормe међународног права сада на жалост, на глобалном нивоу установљена

таква пракса која је код нас очигледно добро увежбана, а то је дакле да мимо међународних организација које су за то надлежне, се спроводе војне акције од стране најјаче војне силе на планети.

Оно што овај оптужни акт такође не садржи је прецизан, тачан опис радњи извршења дела који се ставља на терет мом брањенику. Наиме, њему је само стављено, односно не само, стављено му је на терет то да је то 14. маја у Ћушки, у кући Ајета Гашија, лишио живота двојицу албанаца на тај начин што је на њих пуцао из свог оружја. Код класичних предмета који, кривично правних предмета заправо који се баве кривичним делом убиства, се зна да радње извршења, околности извршења морају бити јасно, прецизно описане. У овом случају се своди само на две или три просто проширене реченице сведока А1. У том смислу бих само скренуо пажњу на један еволутивни пут који оптужење према мом брањенику имају. Он је најпре био оптужен за убиство двојице н.н. Албанаца и то искључиво на основу речи Зорана Рашковића. Каснијим изменама оптужбе тај део је некак отпао, вероватно је и тужилац видео да тај сведок заиста нема шта да каже, а што би могло да буде употребљено као доказ у овом поступку и на крају-крајева мислим да је свим учесницима у овом поступку апсолутно јасно да ови људи који седе овде на оптуженичкој клупи практично никакве везе немају са извршењем ратних злочина на Косову, бар не ових које третира оптужни акт.

Како тужилац описује радње извршења, па тако што ето, једну групу од неколико оптужених онако у две, три реченице опише и онда каже: „Они су након тога они сада наставили сви да заједнички пуцају наредних неколико сати пуцају у ваздух, пуцају у земљу, пуцају у Албанце и све време пуцају неколико сати“. Па то је смешно. То делује смешно толико да заиста ружи овај поступак, ружи озбиљност којом је заправо требало да тужилац приступи расветљавању овог случаја. Видимо да су и пуномоћници оштећених итекако незадовољни радом тужиоца и ја бих ту заиста могао у једном делу са њима да се сложим јер било да су у питању српске или албанске жртве, потребна је посебна доза пажљивости и посебна доза професионалности, стручности и агилности да би се овакве ствари разрешиле. Историјски терет који носе овакви предмети јер заиста нешто око чега не треба трошити превише речи, мислим да то сви добро јако знамо, па и због тога овакав пропуст и овакав рад тужилаштва нешто што је пре свега лишило те људе који су очекивали неку правду адекватног завршетка овог поступка. Једино што смо добили таквим поступањем је заправо то да овде окривљени практично нису имали права, нису имали фер суђење и то не због судског већа, него просто због тога што тужилац на сваки могући начин покушао да докаже недоказиво и да у неки контекст стави људе који ту нису били.

О кредибилитету сведока Зорана Рашковића и сведока А1 заиста, такође, не бих ништа понављао јер су то колеге пре мене елаборирале али бих скренуо пажњу на оно што се тиче конкретно мог брањеника. Дакле, он је у јединицу 177. Војно територијални одред дошао негде почетком маја 1999. године. Пар дана након што је био, не својом вољом распоређен у јединицу, кренуо је на Кошаре доживели су напад, он је био рањен и наредних 10 или 15 дана практично је био

неупотребљив, што значи да је он тог 14. маја практично без икаквог предзнања о томе где се налази, шта ради и каква је природа акције у коју иде, кренуо у акцију. Не кренуо сам, него по наређењу неког претпостављеног. Он сигурно није знао ко је Небојша Минић Мртви у тренутку када је долазио, када је дошао у ту јединицу. Оно што је тамо затекао, ја верујем, а то ми је и касније сам потврдио, да је знао не би дошао, побегао би главом без обзира. Према томе, не може се уопште сматрати да је он имао на било какав начин умишљај да учествује у ратним злочинима, ни на начин да конкетно лиши живота било кога, поготово не цивила Албанца, а нити на начин на који је тужилац покушао да представи као нешто што је за мене такође поприлично несхватљиво и ново, а то је дакле да неко само својим присуством може да изврши некакво кривично дело. Ако војник добије наређење у рату да чува неке, да чува стражу, да пази да неко не побегне, то не значи да он даје додатно самопоуздање неком другом извршиоцу кривичног дела из простог разлога зато што је то његов задатак, а друга би ствар била да је он у том тренутку, у ситуацији да својевољно одлучује, а није јер војна хијерархија захтева строгу субординацију. Па и у мирнодобско време када би војник одбио било какво наређење био би изложен кривичном гоњењу и вероватно затворској казни. Што се тиче ратног времена, у ситуацији када је да ли формално, да ли неформално надређени неко као што је Небојша Минић звани Мртви, онда таква казна може врло лако да се претвори у нешто друго, а то је да буде директно смртна казна, што је мој брањеник већ на неки начин и пре акције Ћушке осетио јер о томе говори и он сам и Славиша Кастратовић, а Бога ми и сведок А1 који је описао ситуацију у којој је Небојша Минић Мртви хтео или да бије или да убије. Из тог разлога, то чак и није толико битно. Битно је да у кривично правном смислу оваква ситуација мог брањеника практично ставља у једну врсту крајње нужде где он апсолутно није могао да утиче на дешавања у јединици, нити је могао да има било какав просто за неко самостално деловање, а поготово му није падало на памет да се Мртвом или Рашковићу, или сведоку А1 или било коме другом из јединице нешто доказује, или да буде већи Србин од било ког Србина. То намерно кажем због прете чињенице да је мој брањеник припадник муслиманске вероисповесети. Шта то говори о његовом патриотизму, па много јер је са првом бомбом добровољно се пријавио да се бори за српски народ, за православни народ. То је очигледно сметало и Мртвом и Рашковићу и сведоку А1, па су поред оног мотива који су имали за себе лично, то говорим пре свега овој двојици сведока последњих, да сами себи остваре свој бољи положај, имали су додатни мотив у томе што, ето, забога он је муслиман, па можемо све на њега да свалимо.

Да се не би сада ово претворило у своју супротност, дакле ова завршна реч, ја бих само на крају поновио да апсолутно не постоји ниједан материјални доказ да је мој брањеник лишио живота двојицу Албанаца како је то тужилац покушао да опише у свом такозваном оптужном акту. Још само да скренем пажњу судском већу на то да чак и сведоци Албанци који су давали свој исказ о овим догађајима, из њихових описа лица која су директно учествовала у извршењу ових ратних злочина, јасно и недвосмислено произлази да је у многим

од тих дела учествовао управо Зоран Рашковић и сведок А1, па бих ја стога предложио да судско веће мог брањеника свакако ослободи од оптужбе, а да уколико нађе да ови овакви докази ипак указују да би он учинио неко кривично дело, да примени институт крајње нужде као околност која би искључила његову кривичну одговорност, па да га у сваком случају у том смислу ослободи од казне. Толико од мене. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Бранилац окривљеног Сокић Абудлаха, адвокат Дејан Крстић, предлаже да суд окривљеног ослободи од оптужбе јер нема доказа да је предузео било коју радњу која има обележја кривичног дела. Наводи оптужнице у односу на овог окривљеног су више пута мењани, а последње тврдње оптужнице да је он убио двојицу Албанаца, потпуно исконструисане. Супротно тврдњама оптужбе, из исказа сведока Албанаца произилази да су многе злочине заправо извршили овде сведоци А1 и Зоран Рашковић, док на окривљеног Сокића не указује нико. Док би суд ипак нашао да је он извршио кривично дело, то предлаже да се примени институт крајње нужде јер због околности које су владале у јединици, карактера и темперамента Небојше Минића, окривљени Сокић заправо није могао да када се већ нашао у ситуацији да је са јединицом у селу Ћушка било како избегне или склони се од те акције.

Адвокат Зоран Брадић, бранилац окривљеног Дејана Булатовића.

Завршна реч браниоца окривљеног Дејана Булатовића адвоката Зорана Брадића

АДВ.ЗОРАН БРАДИЋ: Поштована председнице већа и чланови већа, пре саме завршне речи везано за кривично дело које се ставља оптуженом Дејану Булатовићу на терет, морам да се изјасним у једној ствари која је јуче се чула овде од стране пуномоћника оштећеног адвоката Мустафе Радоњићија, нешто везано за то је рекао јуче колега Перовић, данас је рекао Горан Петронијевић. Мустафа Радоњићи је навео да дословце овако, да Србија давно планира иселење Албанаца са Косова и ту је набројао четири позната Србина Чубриновића, Андрића, Цвијића и Гарашанина. Ја бих само хтео да подсетим, не бих причао о томе да колега није потеглао то питање јуче, председницу већа и веће, да сукоб на Космету, намерно кажем тако јер тако су тај део територије Србије звали моји преци. Траје од тренутка када су Турци доселили у те пределе народ који себе данас назива Албанце, а кроз историју су се другачије звали. Велики део моје породице, не везано за ове догађаје сада, 1999. године, је морао да напусти Косово пре 1999. године из разних општина и градова, из Призрена, Приштине, Косова Поља, Подујева. Све су то били градови које сам, док сам био

млађи, обилазио, док сам био млад. Већ тада, значи, то је оно што се овде не говори, на жалост се не говори у невезано само за овај предмет, када то кажем мислим на власт ове државе, значи, говорим и о времену после рата и о 50-тим и о 60-тих година, цирка, 65 мојих ближних или даљих рођака се иселило са Косова до 1980. године. Жао ми је што није ту колега Радоњићи да то чује.

Е сада да се вратим на кривично дело које се ставља окривљеном Дејану Булатовићу на терет. Ја ћу прво рећи да сматрам да оптужени Дејан Булатовић треба да буде ослобођен од оптужбе на основу члана 423 тачка 2 Законика о кривичном поступку јер није доказано да је учинио кривично дело за које је оптужен. Током претреса саслушани су пре свега сведоци које је предложио тужилац и који су предложени од стране пуномоћника оштећеног. Од сведока које смо предложили, оптужени Булатовић и ја као његов бранилац, није прихваћено да се саслушају два сведока. Ради се о Булатовић Милки која, ако би се строго гледао наш породични закон, није у родбинским односима са Дејаном Булатовићем, тј. исто је презиме, што би се рекло из истог су племена, али ко зна које колена. Та иста Булатовић Милка требала је да се саслуша везано за 01. април, тако је стајало у предлогу, 1999. године, то јесте да буде тзв. алиби сведок како ми је рекао Булатовић да је он 01. априла управо проводио време са својом рођаком. Такође сте одбили да саслушате као сведока Коматовић Зорана који је родом из Краљева и који је био припадник Војске Југославије, резервног састава и који се налазио на територији Косова и Метохије током ратних сукоба, нећу се изјаснити каквих, у сваком случају не оваквим какве је тужилац навео у оптужници. Током овог претреса, ви сте прихватили и саслушали пет сведока које смо заједно предложили окривљени Дејан Булатовић и ја као његов бранилац. Да вас подсетим, ради се о Негу Томовићу, Славку Рудинцу, Чедомиру Кордину, Алексић Милојку и Остругај Срђану. Него Томовић и Славко Рудинац су саслушани на околност, сви су саслушани на околности да ли су и када сретали Дејана Булатовића и везано за то Него Томовић и Славко Рудинац су рекли да су они од 15.05., да су 15.05. дошли у, дан после три села, догађаја у три села, мислим на Ћушку, Пављан и Захаћ и да су од тада неколико пута сретали Дејана Булатовића на штакама. Након њих саслушан је доктор, ако се не варам, мислим да је ортопед из Зрењанина који је био као резервиста, радио је у Пећкој болници. Он је рекао да је сигуран да је после 06. маја прегледао Булатовића и да су те штаци које је он носио морале да се носе минимум две недеље. Након Чедомира Кордина саслушали сте по предлогу одбране и оптуженог Булатовића, Алексић Милојка и Осугнај Срђана. Они су као припадници такође резерве били на Косову и Метохији. Једино нису сагласни тачно када су дошли у Пећку болницу, а били су пре тога на Кошарама, односно подно Кошара. Алексић је то рекао да је то било између 10. и 12. маја, а Остругнај је рекао да је то било 11. маја и рекли су такође да су и тог дана када су дошли, значи 10., 11. или 12. и неколико наредних дана у болници сретали Дејана Булатовића на штакама. У својој завршној речи тужилац уопште не спомиње ова три задња сведока која сам навео, доктора Кордина, Алексић Милојка и Остругнај Срђана, само помиње Томовић Негу и Рудинац Славка који

каже они су видели окривљеног, оптуженог у болници 15. и 16.05. Као да ови сведоци нису пре тога ни саслушавани.

Што се тиче догађаја од 01. априла, село Љубенић, опет бих поновио нисте дозволили решење, није хтеоло ван претреса, жена је непокретна да саслуша госпођу Булатовић Милку која се налази на једно 150 километара од Београда, која би потврдила да је 01. априла 1999. године оптужени Булатовић био са њом. Узимајући у обзир, не бих нешто претерано пуно причао, у ствари не желим уопште да причам о сведоцима Рашковићу и А1 да се не бих понављао, то су већ рекли пре свега колега Петронијевић и колега Бобот, а и остале колеге, једноставно нису кредибилни сведоци на основу којих би могла да се донесе, због своје прошлости, било каква пресуда.

Што се тиче сведока Албанаца који су саслушавани током поступка, а који су наводно препознали окривљеног Булатовића, оптуженог Булатовића, помиње се сведок Бериша Хазир који наводи да је Булатовић из пушкомитраљеза пуцао. Хтео бих да кажем да је исти тај сведок, то је поменуто током јучерашњег дана, у једном другом поступку препознао друго лице које је пуцало из митраљеза, везано за исти догађај. Такође, опет се осврћем на завршну реч тужиоца, наводи се да су у селу Љубенић оптуженог који је лако уочљив јер је једини био наоружан митраљезом препознали су оштећени сведоци у селу Љубенић. Овде смо видели да сем ових лица који овде седе на клупи за оптужене, да су у свим овим селима учествовали и непознати број н.н. извршиоца. Такође бих хтео да подсетим да је овде неко, мислим да је Рашковић то рекао, да је у јединици особа који су, не знам да ли се презива или му је то назив Дунђер, носио пушкомитраљез, то је споменуто. Такође, опет везано за морам да се осврнем још једном на сведока Рашковића, мада ово неће бити понављање оно што су колеге рекле, сведок Рашковић у својим изјавама је рекао да се оптужени Булатовић прикључио јединици пар дана пошто су се, не знам, дан после бомбардовања нашли он, покојни Минић и још неке особе у кафани или где већ. Рекао је да се након тога врло брзо придружио Булатовић. Међутим, исто тако тај Рашковић је рекао за догађај у селу Љубенић да Булатовић није био тад припадник, није био у њиховој јединици, него да је био у Територијалној одбрани. То стоји изјава Рашковића. Такође, прва акција која је овде споменута и од стране сведока А1 и од стране Рашковића и ако се не варам Брежник, тако се зове место, Брежаник, ни један, ни други не спомињу као учесника у тој акција, а видели смо да се она десила 29. марта, не спомињу оптуженог Булатовића. Значи, између 29., чак ни 01., изјави, априла, Рашковића, Булатовић није био у њиховој јединици. Не бих се освртао специјално ја изјаве ових сведока Албанаца који су наводно препознали, других који су препознали Дејана Булатовића као лице које носи митраљез у Љубенићу. Дакле, још једном да поновим, сматрам да ничим није доказано да је окривљени Булатовић, оптужени Булатовић извршио кривично дело које му се ставља на терет. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

У односу на оптуженог Булатовић Дејана, бранилац Зоран Брадић наводи да је тешко дати завршну реч због тога што је одбијен предлог да се саслуша Булатовић Милка која би потврдила да је са Булатовић Дејаном била заједно 01. априла 1999. године као и сведок Коматовић Зоран који би потврдио оно о чему су говорили други сведоци, а то је да је у време када се одвијала акција у селима Ћушка, Пављани, Захаћ, окривљени Булатовић био болестан, носио је штацие и гипс и због тога у акцији није могао да учествује. Свеједно, из исказа саслушаних четворице сведока, везано за 14. мај, несумњиво произилази да је окривљени, како и сам наводи у одбрани тада био болестан, носио је штацие, био је у болници и стога није могао да учествује у акцији, док у односу на 01. април суд мора да цени околност да су овде заштићени и сведоци говорили да је и извесни Дунђер у јединици носио пушкомитраљез, као и да нема доказа да је 01. априла Булатовић Дејан био припадник јединице. Чак супротно произилази из исказа Рашковић Зорана. Стога предлаже да га суд ослободи од оптужбе.

Окривљени, да ли ћете завршити сутра изношење одбрана, односно завршних речи? Да ли ће окривљени моћи сутра да заврше, после Палибрка, колико имате да говорите? Ви имате два сата и ваш бранилац, за Вас треба један дан, је ли тако господине Палибрк, за Вас и окривљеног...Договорили сте се ваљда са окривљеним.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Он је рекао око два сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сат и по? Остали. Ви имате по пола сата. Остали окривљени? Значи, нећемо сутра моћи да завршимо ако су Палибрк и Николић три и по сата, онда ништа. Онда ћемо пет минута и Сокић пет минута. Неће Николић и Палибрк, њима треба ти и по сата. Топлица пет минута. Идемо онда у фебруар, ако треба два дана, онда ћемо ићи у фебруар, нећемо да се, знате ми целу недељу радимо и пре и поподне и прошлу недељу смо тако радили. Значи, нема потребе ни сутра да остајемо поподне ако нећемо завршити. Онда идемо на фебруар, јел'? Шта да радимо. Ако не можете сутра сви да завршите, идемо овако. Значи, ове недеље, 10. фебруар, 11. и 12. Свакога дана ући ћемо у суђење које већ имамо од ... Ја не знам како ћемо господине Палибрк, а када имате завршну реч?

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: У 9 сати, убиство у Палати, тада је завршна реч, код судије Марине Анђелковић. Значи, не могу никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У 12 онда почињемо.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Судија, биће цео дан и пресуда и ово и оно, не могу никако. Ја могу 11., ево, ставите ме за 11. у крајњој линији...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема никог другог господине Палибрк, само сте Ви остали.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Знам, али у крајњој линији ја могу сутра онда да узмемо тај други дан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема сутра, ако улазимо у два дана, онда не може.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја не могу никако. Ево, ја 11. не могу, могу 12. Немојмо сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морали сте да ме обавестите колико ће окривљени да говоре. Почећемо ми сутра, па ћемо да видимо како иде.

Значи, сутра у 14 и 30, судница број 2, па нећемо можда радити до 7, него ћемо онда да идемо у фебруар, у овај 11-ти фебруар како сте рекли.

Сутра ће се наставити изношење завршних речи у 14.30 у судници број 2.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА